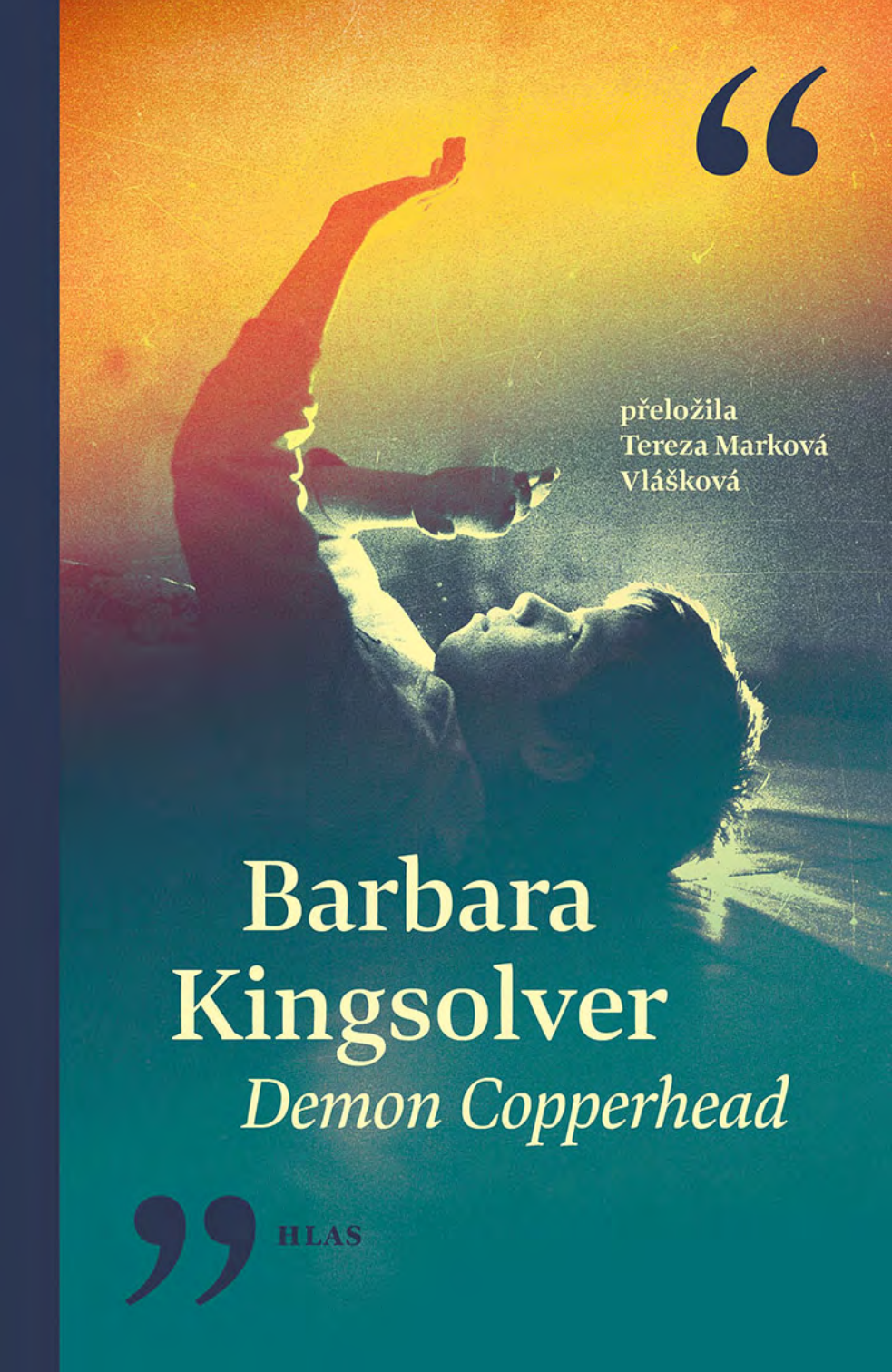

A man in a red shirt is lying down, looking up with his arms raised towards a bright, hazy sunset sky. The background is a gradient of orange and yellow, suggesting a sunset or sunrise. The man's face is in profile, looking upwards. His arms are raised, and his hands are open, reaching towards the light. The overall mood is one of awe and wonder.

“

přeložila
Tereza Marková
Vlášková

Barbara
Kingsolver
Demon Copperhead

” HLAS

Demon Copperhead

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.ivysehrad.cz
www.albatrosmedia.cz

Barbara Kingsolver
Demon Copperhead – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

EDICE HLAS • SVAZEK 10

Vyšehrad

Barbara
Kingsolver

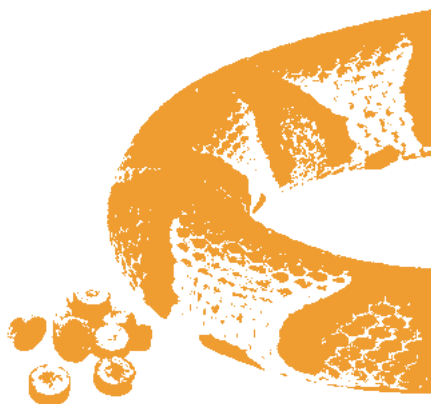
Demon

Copperhead

přeložila Tereza Marková Vlášková

Překlad knihy vznikl s laskavým přispěním Ministerstva kultury ČR.

DEMON COPPERHEAD

Copyright © 2022 by Barbara Kingsolver

Published by arrangement with Frances Goldin Literary Agency, Inc. through Kristin Olson Literary Agency s.r.o.

Translation © Tereza Marková Vlášková, 2026

Cover photo © Maria Silent / Trevillion Images

ISBN tištěné verze 978-80-267-3403-1

ISBN e-knihy 978-80-267-3404-8 (1. zveřejnění, 2026) (ePDF)

ISBN e-knihy 978-80-267-3410-9 (1. zveřejnění, 2026) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-267-3411-6 (1. zveřejnění, 2026) (mobi)

Těm, kdo přežili.

„Nemá smysl připomínat si minulost.
Leda tehdy, kdyby mohla mít nějaký vliv na přítomnost.“

Charles Dickens: *David Copperfield*
(přeložili Emanuela a Emanuel Tilschovi)

1

Nejdřív jsem se postaral o to, abych se narodil. Po ruce jsem měl pěkných pár přihlížejících a aspoň tohle mi lidi nikdy nebrali – že jsem si to musel oddřít sám, protože máma netušila, která bije, kulantně řečeno.

Jinak ji všímaví sousedé dennodenně vídali na terásce přistavěný k jejímu mobilnímu domu, jak si zahrává s osudem, abych tak řekl. Celý to smrdutě horký pozdní léto a podzim stáčilo kouknout na úbočí kopce a tam stála ona, drobná odbarvená blondýna s pallmallkou v ruce svírající zábradlí terásky, jako by byla kapitánkou na můstku lodi, co se dost možná každou chvíli potopí. Bavíme se o osmnáctiletý holce, která byla na všechno sama, a navíc s obřím bubnem prakticky před porodem. Když se toho dne neukázala venku, připadlo na Nance Peggotovou, aby vyrazila zabušit na dveře, vtrhla dovnitř a objevila mámu v koupelně na zemi, v mdlobách, mezi láhvema a lékovkama – a já už se dral na svět. Slizkej rukojmí promodralej jako ryba, co na sebe nabaloval špínu z lina, házel sebou a kroutil se, protože jsem ještě vězel v tom obalu, jak se v něm mimina v předskutečným životě nechávají nadnášet vodou.

Pan Peggot čekal venku s motorem na volnoběh, měl namířeno na večerní bohoslužbu a dost možná mu táhlo hlavou, kolik času už promrhal čekáním na ženský. Jeho manželka mu nejspíš řekla, že ježíšování může chvílku počkat, protože ona musí nejdřív zkontrolovat, jestli se ta malá těhule zase zlíla, nebo co se děje. Aspoň tak to odhaduju, paní Peggotová si totiž nebere servítky a v případě potřeby by klidně uzemnila

samotnýho Krista, ať si laskavě kecne na prdel a hezky se usmívá. Vyběhla z domu a zakřičela na manžela, ať volá záchranku, protože to nebohý mimino se v koupelně pokouší vyboxovat z plodového obalu.

Jako miniaturní modrej šampión. Takhle to později popsala, v nejmenším se nežinýrovala veřejně propírat nejhorší den mámina života. A jestli mě tenkrát první lidi, co mě kdy viděli, vnímali takhle, brát jim to nebudu. Vykládám si to tak, že jsem měl šanci zabojet. Ne moc velkou, to samozřejmě vím. Když máma leží ve vlastních chcankách mezi lékovkama, zatímco někdo plácá po zadku dítě, co vyprdla, a přemlouvá ho, ať začne rvát, je tu velká pravděpodobnost, že to má ten harant spočtený. Dítě narozený fetačce je feták. Vyroste z něj přesně to, o co nestojíte, existence se zkaženými zubama a prázdným pohledem, před kterou si budete muset zamykat garáž, aby vašemu náradí nenarostly nožičky, a která si po týdnech platí pokoj někde v motelu daleko od hlavního tahu. Jestli to dítě chtělo od života něco lepšího, mělo se snažit narodit mámě, co je bohatá, chytrá nebo křesťansky založená, ale hlavně takový, co nebere. Každý ví, že děcka narozený na tomhle světě mají osud od prvního nádechu jasnej, hop nebo trop.

Já se každopádně narodil se záchranářským superhrdinským komplexem. Existovalo vůbec tehdy nějaký takový povolání, v tom našem vesmíru pojízdných baráků? Nebo se všichni už předtím vykašlali na zaprděnej venkov a odstěhovali se někam, kde to žije? Zachraň, nebo se nech zachránit, to je, oč tu běží. Člověk si rád představuje, že do toho do poslední chvíle má co mluvit.

• • •

Tohle všechno se stalo ve středu, což je prej samo o sobě zlý znamení. Dítě narozený ve středu je podle jednoho starýho pořekadla stíhaný samým hořem. A teď si k tomu připočtete, že jsem se narodil v tom nepromokavým plodovým pytlíku. Ale! Podle paní Peggotový s sebou pytlíkovéj porod přece jenom nese kapku štěstí – je to příslib od Boha, že se nikdy ne-utopíte. Až tak je to konkrétní. Pořád se můžete předávkovat,

uhořet v sešrotovaném autě přimáčknutý k volantů nebo si třeba vystřelit mozek z hlavy, ale rozhodně naposled nevydechnete pod vodou. Díky, Ježíši.

Netuším, jestli to s tím nějak souvisí, ale vždycky jsem měl slabost pro oceán. Děti se obvykle do něčeho zažerou a pak umějí pojmenovat všechny modely dinosaurů podle vzhledu karosérie a tak. Já to takhle měl s velrybama a žralokama. Dodneška vlastně nejspíš myslím na vodu víc, než je normální, jak si v ní pluju, na tu její modrou barvu a že ryby znají právě jenom tu modrou. Vzduch, hluk, lidi a ten náš sebestřednej hektickej chaos, to všechno je pro ně maximálně drobná obtíž, spíš ani to ne.

Na vlastní oči jsem oceán nikdy neviděl, jenom na fotkách a na tom hypnotizujícím spořiči obrazovky na počítači v knihovně, kde se zvedaj vlny a přelívaj se přes sebe. Takže co vlastně o oceánu vím, když jsem ještě nikdy nestanul na jeho písčným plnovousu a nepodíval se mu do očí? Když ještě pořád čekám, kdy se konečně osobně seznámím s tím jediným, co mě stoprocentně nesežere zaživa.

•••

Náš jednomodulovej mobilní dům se nacházel přímo uprostřed okresu Lee, mezi hornickou vískou Ruelynn a osadou, který se přezdívá Chuďasov, na konci silnice mezi dvěma strmýma horama. V tamních lesích jsem proflákal víc hodin, než by se komukoliv chtělo počítat, s kámošem Maggotem jsme se tam brodili potokem, převraceli šutráky a hráli si na nepřemožitelný. Uměl jsem si hrát na všechno možný, ale zásadně to musel bejt marvelovskej hrdina spíš než ten z komiksů od DC, přičemž nejradši jsem měl Wolverina. Oproti tomu Maggot často volil Storm – jakože holku. (Sice mutantku se superschopnostma, ale stejně.) Přezdívka Maggot vznikla prokrácením jména Matt Peggot – byl to pochopitelně příbuznej tý ukřičený paní, co se účastnila mýho slavnýho porodu, konkrétně její vnuk. To díky ní jsme s Maggotem nějakou dobu mohli bydlet vedle sebe a pobíhat po lesích, jenom se Maggot nejdřív musel taky postarat o to, aby se narodil, chvilku přede mnou, a ještě

musel skončit babičce na krku po dobu máminý dlouhý dovolený v goochlandský ženský věznici. Jo, dění kolem nás by zvládlo posrat víc než jenom jeden mladěj život, ale holt se na to muselo jít postupně.

O tom našem kousku světa se povídalo, že je to tam samej ploskolebec, po našem teda „copperhead“. Lidi si myslí, kdovíkolik toho nevědí. No, já osobně vím tohle. Za ty roky, co jsem lezl po skalách úplně všude, kde se hadi rádi vyhřívají, jsem nezahlédl ani jednoho ploskolebce. Hady jako takový každou chvíli. Jenže je had a had. To máte třeba takzvanýho „vodního ďábla“, běžnej skvrnitej druh, co se snadno našťve, a pokud se tý chyby holt dopustíte, zaútočí rychlostí blesku, ale to už vám víc ublíží psí kousanec nebo třeba včelí žihadlo. Když vás teda takovej vodní had dostane, stačí vychrlit všechny nadávky, co máte uložený v tý svý mrňavý makovici. Pak si otřete krev, seberete klacek a můžete dál třískat do mechem zarostlýho pařezu zla jako správnej Adaptoid. Zatímco když vás dostane ploskolebec, máte po plánech na zbytek dne a dost možná taky po daný části ruky nebo nohy, tečka. Takže fakt záleží, koho máte před sebou.

Rozlišovat se dá naučit všechno, pokud vás daná věc zajímá. Všichni umějí rozeznat ovčáckýho psa od bigla nebo třeba hambáče z burger kingu od těch z mekáče. Takže psi jsou zajímavý a hambáče jsou zajímavý, ale pitomej had je prostě pitomej had. Máte to tam v tom vašem dolíku samýho ploskolebce, říkaly pokladní v samošce, kdykoliv si na obálce se stravenkama od sociálky všimly máminy adresy. Říkala řidička školního autobusu, každý ráno i odpoledne, a dveře za mnou zavírala tak rázně, jako by jima práskala před špičatýma hadíma hlavama. Lidi se v nebezpečí vyžívají – pokud teda hrozí vám a od nich se nevyžaduje nic než projevit účast.

Trvalo mi pěknou řádku let, než jsem pochopil, co všechny ty projevy účasti znamenají a že se netýkají výlučně hadů. Jedním z máminých špatných životních rozhodnutí, jak se tomu naučila říkat na odvykače (a že jich byla spousta, to mi věřte), byl chlápek jménem Copperhead. Údajně byl tmavej a měl světle zelený oči typický pro melungeony, místní míšence, a zrzavý vlasy, takže se po něm každej otočil. Dlouhý a lesklý jako sklo,

tak je popisovala máma, která se do něj zjevně totálně zabouchla. Měl vytetovanýho hada kolem pravý ruky, tam totiž schytl hned dva kousance: první v kostele, když se jako kluk snažil projít rituálem dospělosti v obklopení mužských rodinných příslušníků a jedovatých hadů. A podruhé mnohem pozdějc, v místech, kam nedohlídne ani oko Boží. Podle mámy nepotřeboval, aby mu to připomínalo nějaký tetování, ruka by ho v jednom kuse zlobila i bez něj. Umřel to léto před mým narozením. Můj povedenej příchod na svět překvapil dost lidí na to, aby na místo dorazila sanitka a následně hromady vyslanců ze sociálky, hotovej autocross na blátě. Každopádně pochybuju, že by někoho později překvapila barva mejch očí nebo vlasů. V podstatě jsem se mohl rovnou narodit i s tou kérkou.

Máma vyprávěla vlastní verzi porodu, ale já jí nikdy nevěřil, protože byla v limbu. Ne že bych se teda coby novorozenec, ještě navíc v tom vaku, považoval za svědka tehdejších událostí. Ale znal jsem verzi paní Peggotový. Ve společnosti těchhle dvou by vám stačilo strávit den a bylo by vám jasný, na čí los se spíš vyplatí vsadit.

Mámina verze zněla takhle: Toho dne, kdy jsem se narodil, se u ní zčistajasna objevila máma táty jejího mimina. Nikdy předtím se neviděly a máma po tom ani netoužila, slyšela toho o jejich rodině ažaž. Baptisti, co věří, že je Bůh v případě kousnutí jedovatým hadem ochrání – a to nebylo ani zdaleka všechno. Povídalo se o nich, že se ze sebe často navzájem snaží vytrískat duši, manželé řežou manželky páskem od kalhot, mámy mydlí děcka vším, co jim padne pod ruku, Bibli svatou nevyjímaje. V tomhle jsem mámě věřil, protože těch historek koluje spousta, o bláznech, co si ve jménu víry libují v hadech i v monoklech. Jestli jste o tom nikdy neslyšeli, nejspíš si taky myslíte, že když někde okresní zástupci zakážou prodej alkoholu, fakt se tam nenajde ani kapka. V jihozápadní Virginii to prostě kurva žije.

No, takže když se tam ta ženská objevila, máma už měla údajně dlouho kontrakce. Zkrátka to na ni toho dne zničehonic přišlo. Usoudila, že nejlepší bude trochu se otupit, takže do sebe ještě před poledním vyklopila pár panáků whisky, dost pilulek speedu, aby neusnula a mohla se dál medikovat tekutým

zlatem, a nějaký ten vicodin, když už to všechno přerostlo únosnou míru. Zvedne hlavu a zjistí, že jí nějaká cizí ženská čučí do okýnka v koupelně tak zblízka, až její ksicht namáčk-nutej na sklo připomíná prdel. (Cituju, představu nechávám na vás.) Ta ženská si to napochoduje dovnitř a začne dštít oheň a síru. Co to provádí tomu nevinnému jehňátku, jímž Všemo-houcí požehnal její lůno? Ona si přišla z tohohle doupěte neřesti odnést jediného potomka svého zesnulého syna, vychová z něj slušného člověka.

Máma se odjakživa dušovala, že jsem tomu uniknul jenom o vlasek – že jsem fakt málem skončil mezi barbarama posed-lýma Duchem svatým někde v Prdelákově v Tennessee. Jmé-no jsem si vymyslel sám. Máma se odmítala bavit jak o tátově rodině, tak o tom, co ho zabilo. Řekla mi jenom, že za to mohla ošklivá nehoda v takzvaný Ďáblově vaně, kam jsem měl zaká-záno kdy vkročit. Zatajovat něco dětským uším znamená leda tak zasívat mezi ně semínka a z těch v mojí hlavince vyrašily představy smrtí ještě hrůzostrašnějších, než jsem v tom věku měl mít nakoukaný z telky. Dokonce jsem se začal šíleně bát vany, ale tu jsme naštěstí stejně neměli. Měli ji Peggotovi a tam jsem se jí vyhejbal. Přesto si máma stála za svým. O matce Copperheadový mi nikdy neřekla nic víc, než že to byla stará šedovlasá bába jménem Betsy. Zklamalo mě to, doufal jsem, že měla aspoň hustáčkou zrzavou kštici jako Black Widow. Vzhledem k tomu, že se jednalo o jedinýho tátova příbuzný-ho, se kterým bysme se potenciálně mohli setkat. Když to váš rodič zabalí dřív, než to vy rozbalíte, taky se vám může stát, že zíráním do té černý díry strávíte nechutně dlouhou část života.

Mámě ale to jedno setkání stačilo. Děsila se, že o mě přijde, a radši šla naplno do odvykačky. Já se rozkoukával na světě, ona v léčebně – a dala do toho fakt všechno. A dávala do toho všechno zas a znovu celý roky, stala se z ní úplná přebornice v odvykání, jestli se tomu tak dá říkat. Tolikrát to zkoušela.

Tak tady vidíte, že mámina verze měla fakt obří mezery. Objeví se nějaká ženská (nebo taky ne), nabídne mi lepší domov (nebo taky ne), potom odejde, poté co si vyslechne pěknou řádku pořádně šťavnatých nadávek, ze kterých jí muselo zvo-nit v uších (jak znám mámu). Vymyslela si to máma, aby mi

to zavařila? Nebo tomu v tý svý vysmažený palici opravdu věřila? Ať tak nebo onak, vždycky mi jasně zdůraznila, že ta bába přišla zachránit *nebohou holčičku*. Ne mě. Jestli si to teda máma vybájila, tak proč holčičku? Že by ve skutečnosti toužila po dceři, po růžových mašličkách, co by ji donutily dát si život do pořádku? Jakože *na mně* se škody napáchat nedaly?

A pak je tu ještě jedna věc, taková maličkost: totiž že máma v tý svojí verzi nikdy nezminila tátovo jméno. Bábě říkala „rašple Woodallová“, táta se totiž příjmením jmenoval Woodall, ale o chlapovi, co ji dostal do šlamastyky s děckem, se nezmiňovala vůbec. Přitom jinak, kdykoliv ji dva kartóny piva nasměrovaly k otázkám lásky a spol., nemluvila o ničem jiným. Co spolu zažili. To akorát v týhle báchorce ohledně mojí existence se scvrknul na špatný životní rozhodnutí.

2

Říkám si, že nejlepší bude vyprávět to všechno popořadě, plus minus jistý mezidobí, kdy jistej nejmenovanej mladík neměl ani hlavu, ani patu, jenom naloženo na hrbu, a něco si teda musím pospojovávat sám. Ale sakra! Bejt dítě je šílenost, nemáte slovo vůbec v ničem. Když to přetrpíte a dospějete, tu mizérii vytěsníte snadnějc a stačí předstírat, že jste celou dobu věděli, co děláte. Pokud z toho teda nakonec vyváznete s hrdostí. Pokud ne, je prostě snazší to všechno vytěsnit, tečka. A tohle je teda možnost číslo tři: bez hrdosti, bez vytěsňování. Na tom není snadného nic.

Vzpomínám si, že jsem se vždycky radši díval než mluvil. Měl jsem spoustu otázek. Ale taky jsem měl problém s lidma. Že děti považujou za nedostatečně vyvinutý a odmítají s nima mluvit na rovinu. Například. Naši sousedi Peggotovi měli na dvorku kůl s ptačí budkou, byla to fůra tykví zavěšených bez ladu a skladu a s vyvrtanejmá dírama místo vchodů. Takovou ptačí obdobu mobilheimovýho šílenství, co je občas někde k vidění, když si dva založí rodinu a pak se nikdo, ani děti, ani vnoučata, prostě nikdo nikdy neodstěhuje. Žijou na čím dál větší hromádce a staví na špalky další a další mobilheimy, jedna velká rodina se zabordelenýma rádoby terasama před vchodem a potrhanou vlajkou nad hlavním stanem. Jeden velkej nezaměstnaněj národ. A Peggotovic budka byla přesně tohle, chudinskěj ptačí slepenec. Akorát že tam nežil ani jeden pták, nikdy. Mraky jich hnízily ve stromech za domem a taky si stavěli hnízda, kde je napadlo, třeba pod kapotou pick-upu pana Peggota. Proč se nenastěhovat do baráku, co už tam stojí a je

zdarma? Podle pana Peggota jsou ptáci stejný jako lidi, nechtějí si nechat kecat do života. Prej viděl už kolik sociálních bytů ihned k nastěhování, za cenu jen o málo vyšší než ptačí budka, a taky o ně nikdo nestál.

Oukej, ale proč to tam teda nechávat plesnivět? Maggot mi vysvětlil, že tu budku vyrobil Humvee ve škole na dílnách. Maggot měl vícero strýčků a tohohle konkrétního, Humveeho, naposledy viděli kousek od školy někdy v době největší slávy Bee Gees nebo snad Elvise. A my se tady bavíme o devadesátkách. Takže Peggotovi tam ten ptačí zmetek na kůlu tu spoustu let nechávali proč, jako připomínku svýho syna? To jsem jim nežral. Děti měli celkem sedm, odstěhovaných různě daleko, dva kiláky od domu i do Ocaly na Floridě. Na dům Maggotových prarodičů podnikal nájezdy bezpočet bratranceů a sestřenic, tlupa polodivokých zvířat s volným přístupem k potravě. Všichni členové rodiny se buď dennodenně sami zapojovali do hovoru, nebo se o nich aspoň mluvilo, výjimkou byla pouze Maggotova máma a Humvee. Ona si odpýkávala trest v Goochlandu, on byl po smrti, o jejíž příčině se nemluvilo.

Kromě ptačí budky bez ptáků měli ještě psí kotec bez psa. Pan Peggot dřív choval lovecký psy – v těch časech, kdy ještě existovali chlapi, co to udýchali, a taky lišky a medvědi, co se dali zahrnat na strom –, ale pak mu došly síly stejně jako všem staroušům, co jsme znali. Na podzim nás bral do lesa na lov ženšenu a kopání kořenů kašti, ty nikomu neutečou. Ale hlavně zkrátka proto, abysme byli v lese. Poznal ptáka podle melodie podobně, jako lidi poznají interpreta z písničky v rádiu. Když jsme dospěli do věku na pušku, to nám bylo nějakých devět deset, ukázal nám, jak skolit jelena a jak ho pověsit na větev nad příjezdovou cestu a pak vyvrhnout, takže z něj na štěrk vypadnou kličky střev, ze kterejch stoupá pára. Paní Peggotová připravovala v pomalým hrnci jelení pečení. Nic lepšího jste v životě neochutnali.

Prázdněj psí kotec se nacházel mezi naším mobilheimem a Peggotovic domkem. S Maggotem jsme si ho kolikrát zakryli plachtou a spali venku, většinou když někde spadnul strom na elektrický vedení a nedalo se koukat na telku. Jednou v létě jsme to vydrželi asi měsíc, to bylo, když jsme závodili, kdo

na nintendu odstřelí víc kachen, a já omylem odhodil ovládací pistoli a rozbil obrazovku. Maggot to vzal na sebe, aby mě neposlali domů a tam mě máma nestáhla z kůže. Paní Peggotová se tvářila, že mu věří, ačkoliv to celý slyšela. Snad každé někdy procházel životní etapou, kdy všechno vypadalo na nejlepší cestě díky lidem, co ho maximálně podporovali, a on tu příležitost bohužel promarnil, protože se nechal odepsat kvůli nějaký blbosti typu rozbitá telka.

Dům Peggotových se nacházel na konci silnice, obklopené lesama. Jednu dobu chovali slepice včetně kohouta s povahou sériovýho vraha, z toho jsem měl noční můry. Jinak je ale na farmaření úplně neužilo. Na chození do kostela taky ne – a přesto mě tam vozili právě oni. Máma církev nesnášela, měla v dětství jedny pěstouny, co se nechali náboženstvím pobláznit, ale já nic proti neměl. Rád jsem sledoval zpívající ženský a zbytek se dal prospat. A navíc to, že vás někdo automaticky miluje, že máte Ježíše na svojí straně! Není to jako s lidma, co náklonnost pouštějí a vypínají jako vodu. Nicméně část biblických příběhů mi teda rozhodně lezla na nervy. Z báchorky o Lazarovi mi přeskočilo, usoudil jsem, že by tím pádem mohl vstát z mrtvých i táta a že ho musím jít hledat. Paní Peggotová mámě poradila, že by mě měla vzít do Tennessee k tátovu hrobu, a docela dost se kvůli tomu chytly. Do klidu mě hodil Maggot, vysvětlil mi, že biblický příběhy jsou něco jako komiksy o superhrdinech. A nesmím si je plíst se skutečným životem.

V dětství člověk prostě bere jako fakt, že existují různé světy s různými pravidly a že se to vztahuje třeba i na rozdíly mezi jednotlivými domácnostmi. U Peggotových se věci dávaly na místo. Pan Peggot přivezl nákup a všechno se okamžitě uklidilo do ledničky. Hráli jsme si s Maggotem u nich v obýváku na třetí světovou, a než jsme pak zmizeli ven, museli jsme všechno lego a další krámy posbírat, jinak by byl sekec mazec. U nás to tak nechodilo, tam jako by mlíko žilo vlastním životem, prostě stálo na lince, dokud nezakyslo. Máma vždycky prohlašovala, že nemít doma bordel, hráblo by jí, a měla pravdu. Visačka do práce na nádržce záchodu, malovátko u dřezu, kabelka venku pod židlí. Boty všude možně. Byla zkrátka

taková. U sebe v pokoji jsem se snažil udržovat pořádek, hlavně v akčních figurkách a sešitech, kam jsem kreslil. Jednou jsem se mámy zeptal, jak ustlat postel, aby bylo všechno zakrytý jako v telce, a ona se málem válela smíchy po zemi.

My děti jsme měly velkej rozběh, někdy jsme se zatoula-ly až k těm opuštěným hornickým osadám, kde stály řady domků jako v Monopolech, akorát už nevypadaly jako přes kopírák, protože se na nich podepsaly výtržnický kousky páchaný z dlouhý chvíle a propady střech zapříčiněný vším možným. Hráli jsme si na výklopnících uhlí a domů se vraceli s bílýma očnima víčkama v jinak černým obličejí, úplně jako někdejší horníci na fotkách ve fotoalbech. Nebo jsme blbnuli v potokách. Nikoliv v tom, co ústil do Ďáblovy vany, o který se nesmělo mluvit a která tak děsila mámu, a navíc se nacházela až v okrese Scott. Zdaleka nejlepší byl stejně ten potůček, co nám tekł hned za barákem, tam se kluk snadno stal neviditelným. Voda v něm měla svoji hlavu, jak si tak proudila pod tolika skalisky. A ještě pod ní bylo bahno, do kterýho stačilo zabořit ruce a hned si člověk připadal jako boháč – vonělo po listí, bylo hustý a mělo barvu, že se vám sbíhaly sliny. Peggotovic potůček, tak se mu říkalo, protože Peggotovi byli zdejší nejstarší usedlíci. Jejich dům postavil nějakej prapraPeggot jako úplně první barák na tom místě, tenkrát to ještě byla obrovská farma, pěstoval se na ní tabák a oralo se s mulama. Tak to aspoň vyprávěl pan Peggot. Bez mul se na takhle příkrých svazích farmařit nedalo. V traktoru byste se tam zabili, převrátil by se.

Náš mobilheim vlastně přísně vzato patřil Peggotovým, dřív v něm bydlela Maggotova teta June, než se odstěhovala do Knoxville. Máma si ho od Peggotových pronajímala, a nejspíš proto na ni dávali pozor a pomáhali jí, byla pro ně taková náhradnice, která se do hry zapojila, když se jejich vlastní dcera, prvoligová kapacita, vykašlala na tým. Maggot říkal, že June zůstala miláčkem svejch rodičů i potom, co si dodělala zdrávku a odjela. To mluví za všechno. Většina rodin z okresu Lee totiž člověku odpustí spíš to, že ho zabásli, než že si sbalil kufry.

Aby bylo jasno, spřízněný jsme s nima nijak nebyli, žádná rodinná mobilheimová hromádka se nekonala. Ony se tyhle

chudinský slumy stejně objevují v televizních reality show častěji než ve skutečnosti, tipnul bych si, že ze stejného důvodu, proč si lidi rádi představují ploskolebce tam, kde žádný nejsou. Peggotovi jednoduše měli k dispozici svůj dům a pak tenhle jednomodulovej mobilní. V okolí naší silnice bydlelo ještě devět nebo deset rodin, všechny se hezky staraly o svoje poměry a ani tady nešlo o žádnou pokrevní přízeň.

Peggotových každopádně bylo jak psů, o tom žádná. Záviděl jsem Maggotovi, že má tolik sestřenic a bratranců, a on je bral jako samozřejmost. Včetně těch sexy starších sestřenic, co se nad ním rozplývaly: „Ježíši, Matty, pro takový řasy bych vraždila! To je teda nespravedlnost, že Bůh vyplácá takovej hezounkej ksichtík na kluka!“ A pak pištěly, protože se jim Maggot pokoušel udělat ohníček na předloktí, těm roztleskávačkám, rozkošným kočičkám, co by mu popravdě klidně natrhly tu jeho kostnatou prdel, kdyby se jim zachtělo. Nebály se ho ani omylem. Byla to taková jejich tradice, ony ho častovaly holčičíma řečičkama, on se tvářil, že je mu to proti srsti.

A já si vždycky říkal: To jako fakt, ty vole? Já teda chápu, že kecý o „hezounkým ksichtíku“ spadají do kategorie výrazíva, který je srovnatelný s kapavkou a člověk si před ním musí chránit nádobíčko. Vůbec to měl Maggot se svým mužstvím v tomhle ohledu komplikovaný, mírně řečeno. Ale ty poznámky zaznívaly ve chvílích, kdy široko daleko nebyl nikdo, kdo by ho za to soudil, jenom právě ty sestřenice. A já, blbeček bez sestřenic, co by klidně vypláznul prachy za to, aby se nad ním nějaká kost taky takhle rozplývala a napůl ho zalehávala jako ty sestřenice Maggota, když se v obýváku hromadně rozvalili k dalšímu dílu *Walkera, Texas rangera*. Já jako správněj blbeček v takovejch chvílích seděl sám na gauči, koukal na kámoše mezi tolika ženskýma a hlavou mi běželo: Ty vado. Komu by vadilo, že ho někdo takhle zbožňuje?!

• • •

Už jsem tady kolikrát zmínil, že paní Peggotová tohle nebo tamto, a budu o ní takhle psát i dál, pravda je totiž trapná. Ve skutečnosti jsem jí říkal „babi“. Po vzoru Maggota, no.

Uvědomoval jsem si, že jeho sestřenice nejsou moje sestřenice a že pan Peggot není můj děda, jemu jsem říkal Peg jako všichni ostatní. Žil jsem ale v domnění, že „babi“ mají všechny děti – babi, sociální pracovníci, státem hrazený obědy ve škole a balíčky s fazolema a párkama v konzervách na víkend. Že se jim tohle všechno přiděluje. Kde jinde bych si měl babi hledat? Máma byla slepá ulička, sirotek, co strídal pěstouny jak ponožky a nedodělal školu. A mámu mého záhrobního táty jsme už probírali. Tak jsem se s Maggotem dělil o jeho babičku. Zdálo se, že jí to nevadí. S výjimkou toho, že já jsem pořád měl chodit spát k mámě a Maggot do svého pokoje v patře u nich doma, mezi náma nedělala rozdíly: dostávali jsme stejný sušenky, ušila nám stejný kovbojský košile s trásněma na rukávech. Stejně nás usměřňovala ťukancem do ramene, že nemáme mluvit sprostě a sedat jí k jídelnímu stolu s kšiltovkou na hlavě. Nikdy to nebylo víc než ťukanec. Zato jazyk měla jako břitvu, to jako jo. Při pohledu na tu drobnou babču s krátkýma šedýma vlasama, v neforemných džínách s vysokým pasem a se žlutýma sandálama na nohou člověk nabyl dojmu, že tady mu fakt nic nehrozí. To se ale sakra pletl. Kdo kradl, pouštěl si pusu na špacír ohledně starších a váženějších, polámal ji rajčata nebo ho přistihla, jak z papírového pytlíku fetuje její lak na vlasy, ten si to za rámeček nedal.

Byla jediná, kdo mi pořád říkal mým pravým jménem, i když už to nikoho jiného včetně mojí mámy ani nenapadlo. Že lidi prakticky kdekoliv jinde celoživotně používají jméno, který jim dali rodiče, mi došlo dost pozdě, rozhodně až po dvacítce. Kdo to mohl tušit? Třeba takovej Snoop Dogg, Nas, Scarface, to taky nejsou jména, který by vybrala nějaká nastávající máma. Jenže já prostě předpokládal, že je to všude jako u nás doma, v našem okrese, kde nakonec většina chlapů vyfasuje přezdívkou a ta už jim zůstane. Prťous, Žížalák nebo třeba Baba. Tipnul bych si, že Humvee se taky nenarodil jako Humvee. Panu Peggotovi se zkrátilo příjmení na Pega, když mu taková ta důlní sbíječka, co se používá ke kutání uhlí, poněkud zkrátila nohu. Někoho si přezdívkou najde sama a on na ni pak slyší už napořád, dokonce mu ji pak v novinách přidají k jeho úřednímu jméno, co už si stejně nikdo nepamatuje. Procházel jsem stránku úmrtních

oznámení a říkal si, že většina těch přezdívek není moc milá. Chce snad někdo umřít jako přestárlý Záprdek? Jenže za života se to tolik neřeší, klidně můžete koupit pívko svému nejlepšímu kámoši Maggotovi alias Červovi a ani jeden se nad tím nepozastavíte.

Takže to nebylo jen tak, že mě paní Peggotová dál oslovovala mým skutečným jménem i potom, co už na něj ostatní zapomněli. Jmenuju se Damon. Příjmením Fields, po mámě. Když tenkrát po tom mým akčním příchodu na svět vyplňovala v nemocnici papíry, zjevně měla důvod nepřipsat mě tátovi. Dneska už je to hotová věc, ale musel jsem nejdřív dorůst do jeho podoby a taky mi musely narůst vlasy. A je možný, že když ještě tenkrát pro mámu hrála hlavně její krása a nenapadlo by ji používat výraz „špatný životní rozhodnutí“, byli ve hře i další kandidáti. Nikdo teda nebyl tak po ruce, že by se vzmužil a vlastnoručně se pode mě podepsal. Nebo ji odvezl z porodnice domů. Tenhle úkol připadnul na pana Pega, podobně jako ve většině situací, kdy máma potřebovala někoho vzmuženého. Jestli z toho měl radost, nebo ne, to už je věc jiná.

Co se toho Damona týče, to už si vyřiďte s ní, kde vyhrabala takhle přeládlý křestní jméno, jak pro nějakýho idiotskýho frontmana chlapecký kapely. Přece jí muselo být jasné, že z toho lidi udělaj Démona ještě dřív, než mě odstaví. To hlavní jsem si vyslechnul dávno předtím, než jsem vůbec nastoupil do školy. Pekelník a taky Démon, Démon, ten má malej vohon. Jakmile ale moje vlasy začaly barvou připomínat měděný dráty a přerostl jsem vrstevníky, vstoupil do hry „malej Copperhead“ neboli Ploskolebec neboli Zrzek. A Démona prakticky vystřadil. Aby teda bylo jasno, žádněj pořádněj kluk nechce být „malej“ cokoliv. Jestli někdo z vás plánuje pojmenovat svoje děcko po sobě, dám vám radu: z toho, že se má protloukat životem jako vaše oficiální zmenšenina, bude mít zhruba stejnou radost jako ze zasmělejších cákanců na koberci.

Na druhou stranu, když máte slavnýho záhrobního tátu, hned se všechno jeví jinak, nemůžu teda říct, že by mi ta přezdívka nějak vadila. Takže v době, kdy Maggot začal koketovat s krádežema v obchodech, jsem já vzešel ve známost jako Demon Copperhead. Musíte uznat, že to má docela šmrnc.

3

Od chvíle, kdy Murrell Stone za cinkání řetězů na svých motorkářských kanadách značky Harley-Davidson vyšel po schodech k našemu baráku, měla máma jasno: Je to dobrej chlap. Má tě rád a ty máš rád jeho. Pokyny byly jasné.

Nechával si říkat Stoner, „Hulič“, a když mámu krmil lichotkama, nemohla se jich nabažit. Tou dobou už byla čistá tak dlouho, že ve svý nový práci ve Walmartu zažila výměnu sezónního zboží ve všech podobách: halloweenský kostýmy, santovský serepetičky, valentýnský blbosti, velikonoční cukrátky, skládací zahradní křesílka. Nájem platí včas a má šuplík plnej žetonů k výročí abstinance, který pozdě večer vytahuje a prohlíží si je jako drak hlídající svůj poklad. Na tohle všechno si vzpomínám. Jak se máma vrací domů z práce, převlíkne se do kraťasů z ustřižených džínů, otevře si energeták, na terásce si zapálí, hodí si nohy na zábradlí, pěkně natažený na opalovačku zdarma, a okřikuje nás s Maggotem, ať si hlavně v tom potoku nevypícháme oči, když už tam musíme lítat s klackama. Prostě život je krásnej, tak by se to dalo shrnout.

Nezpomínám si jenom na to, co jsem nevěděl: Jakej je to pocit, když vám je dvacet jedna, konečně můžete legálně pít, a přitom už tou dobou tři roky docházíte do anonymních alkoholiků? Jak moc je to na hovno, když máte dítě ve školním věku a relativně dlouhej vztah s uličkou narozeninových serepetiček ve Walmartu, kdežto vaše někdejší kámošky ještě pořád po městě loví matroš, chlast a manželskou partii, ideálně v podobě dokonalýho balíčku tři v jednom? Mámin okruh známých zahrnoval akorát lidi v zásadě středního věku,

od třicátníků vejš: kámoše z anonymních alkoholiků, kámošky z Walmartu, co jí přály „klidnej zbytek dne“ a pak se odebraly domů za svýma manžilkama, kyblíkama smaženýho kuřete a televizníma vědomostníma soutěžema. Ona za sebou tehdy měla další neúspěšný vztahy, myslím od té doby, co jsem se narodil, a všichni ty chlápci se na ni vykašlali, protože ji buď dohnali zpátky k pití a začala mít opletačky se sociálkou, nebo s ní nebyla sranda.

A pak se objeví Stoner a má plnou hubu keců o tom, jak si váží ženský, co je čistá. Sám vypadá jako takovej ten kreslenej chlápek z čistících prostředků, Mr. Proper, hlavu jako koleno, extra bicáky, místo tý jedný náušnice v obou uších tunely. Máma říkala, že by si klidně mohl nechat narůst vlasy, kdyby chtěl, ale hlavu mu holila ráda. V jejích očích byl vyrýsovanej holohlavej chlap v džínový vestě bez košile ultimátním ztělesněním mužství. Jestli vás překvapuje, že by nějaká máma probírala přitažlivost svýho přítele s děckem, co se ještě pořád učí nešťourat v nose, asi jste nikdy nezažili nikoho doopravdy osamělýho. Máma mi vždycky zapálila cigaretu a pak jsme diskutovali – samozřejmě mentolku, to považovala za dětskou alternativu. A já považoval tohle společný kouření a rozebírání všemožných faktorů mužský hřebcovitosti za projev toho, že si mě maximálně váží. Takže jsem se toho spoustu naučil, třeba že strniště po celý hlavě je neodolatelný. Jenže pak Stonerovi v tomhle ohledu došla pára a najednou nosil plnovous, větší a černější už měl jenom ten padouch Vandal Savage.

Jeden z vejš uvedenejch siláků od počátku věků zamořuje Zemi utrpením. Druhej vyrábí čistící sprej, co odstraní plíseň i z toho nejlacinějšího koupelnovýho závěsu, takže bude zase vypadat jako nověj. Stoner byl podle mámy číslo dvě.

Najednou se po návratu z práce místo odličování malovala ještě víc, kdyby se náhodou objevil. A on se objevil a rozdával u toho komplimenty. Máma je úžasná, on z ní nemůže, je krásnější než dva obrázky. Mně říkal Vaše Veličenstvo. Co si z toho má vzít kluk, kterej za většinu svýho dosavadního růstu vděčí tomu, že zfalšoval mámin podpis na formulářích pro státem hrazený obědy? Stoner říkal, že jsem děsnej mazánek a to že je můj největší problém. Když mě přistihnul, jak u telky

ležím s hlavou v mámině klíně, hned to komentoval: „A hele. Náš králík už si zase uzurpuje trůn.“

Jenže taky vlastnil jeden z nejnovějších modelů pick-upu značky Ford a Harley Davidsona FXSTSB Bad Boy, oboje splacený do posledního dolaru, a právě tuhle část „stonerovského balíčku“ člověk sotva mohl nenávidět. Vždycky kopnutím zapřel harleje o stojánek a šel dovnitř za mámou. A my s Maggotem už věděli, že minimálně další hodinu můžeme libovolně osahávat tu jeho mašinu, prohlížet si naše hloupý ksichty v naleštěném chromu a navzájem se ponoukat, ať ten druhý zkusí nasednout. Byli jsme si stoprocentně jistý, že vylízt Stoner v tu chvíli ven, skončili bysme na elektrickém křesle.

No a teď si představte den, kdy se na tý řvoucí mašině přiřítíl a nabídnul mi, že mě sveze, jenom kousek k dálnici a zpátky – Kristova noho! Co bych nesouhlasil? Maggot mě počastoval pohledem, jako by říkal TY VOLE, ty máš teda štígro. Máma na něj z terásky zakřičela: „Koukej bejt opatrněj, Stonere, jestli se mu s tebou něco stane, seš mrtvej!“

Blbý bylo, že jsem neměl boty. Byla sobota a my jsme nacvičovali střelbu na terč s Hammerheadem Kellym, což byl v zásadě jeden z Peggotovic bratranců, akorát vyženěnej a starší než my dva. Tichej kluk, pan Peggot ho bral na jeleny ze všech nejradši. Přinesl si vzduchovku, v našem potoce bylo rozhodně na co střílet, každopádně tím chci říct, že jsem se musel zamyslet, kde jsem ty křusky nechal. Nejspíš u Maggota doma. Máma kdovíproč trvala na tom, že je potřebuju, a já řekl, že si pro ně skočím, a taky jsem to udělal. Jenže mě paní Peggotová podrobila výslechu třetího stupně, cože se to tam venku děje. Dívala se totiž zrovna z okna. Máma vyrazila za Stonerem a ten se k ní teď skláněl a líbal ji, jako by z ní něco vysával brčkem. A ona se mu ochotně nastavovala.

Paní Peggotová podotkla, že z motorky toho hocha nejspíš spadnu a rozbiju si hlavu. „A nejhorší na tom je, že by tě na té cestě dost možná nechal ležet a ujel,“ dodala.

Ježiši! Strašně moc jsem na toho harleje chtěl nasednout a pořádně to na silnici rozpálit, ať mě všichni vidí, jenže teď jsem se nemohl zbavit představy, jak se tam válím s kebulí rozkřápnutou jak vlašskej ořech, kolem se srocujou sousedi

a Stoner se řítí bůhvíkam. Paní Peggotová neplkala jen tak do větru, no, ta ženská se vyznala. Tenkrát jsem netušil, jak takovej rozlousknutej klučíkí mozek vypadá, dneska už jo. Na seznamu věcí, co bych radši nikdy neviděl, ho mám hodně vysoko. Nicméně jsem už tehdy měl krutopřísnou představivost. Vrátil jsem se ven a vymluvil se na bolení břicha. Maggot by bejval prodal vlastní koule, aby se mohl svízt místo mě, jako správněj kámoš ale jenom řekl Hammerheadovi, že bysme si měli jít dovnitř hrát na gameboyi, než se mi udělá líp.

„Je to na tobě,“ odušil Stoner. Ale jak to řekl! Znělo to spíš jako „je po tobě“. A u toho objímal mámu kolem ramen, jako by už byla ruka v rukávě.

• • •

Přesto jsem se na tom jeho stroji nakonec svezl, namáčkneteji mezi něj a mámu jako sardinka, takže jsem si mohl prohlížet jeho tetování na krku víc zblízka, než se mi zamlouvalo. Máma seděla za mnou, blondatý háro za ní povlávalo, natahovala ruce a přidržovala se Stonerova pekáče na břiše. Ty tetování mu z krku vedly až na lebku. Přemýšlel jsem, co bylo první, jestli nápad na tetování, nebo nápad na oholení hlavy. Jako typický děčko, místo abych řešil třeba to, kam nás tahle divoká jízda ve třech nakonec asi zavede.

Poprvý nás zavedla na pizzu. Stoner objednal extra velkou pizzu se vším, pro sebe pivo, pro mě a mámu colu. Dost jsme tý pizzy ztrestali a pak se máma omluvila, že musí na dámy. Vzápětí se u našeho boxu objevili dva Stonerovi kámoši a přisedli si jakoby nic, prostě viděli místo, tak toho využili, co by ne.

Neznal jsem je. U nás se říkávalo, že v našem okrese člověk stěží zakopne o někoho, koho ještě neviděl, a pro mámu to platilo dvojnásob, ta už snad k plastovým kelímkům v uličce číslo 19 nasměrovala úplně všechno, co mělo nohy. Jenže dítě to má jinak, to má menší pole působnosti. Předtím jsem si teda všimnul, že ta dvojka mámu sjíždí pohledem od hlavy k patě, ale stejně jsem nechápal, co se k nám takhle mají co přifařovat. Ten, co zaplul vedle Stonera, byl bledej a bělovlasej, hodně potetovanej, dokonce měl oko navíc uprostřed krku – fakt se mě

neptejte, jak tohle někoho napadne. Ten, co seděl vedle mě, na sebe předtím nastříkal snad celej deodorant, měl takovej malej knírek a bradku, jakou má člověk běžně spojenou s ďablem nebo Iron Manem. Protože jsem byl děcko posedlý superhrdinama a superpadouchama, hned jsem začal v duchu řešit, jak bych je asi namaloval. Toho potetovaného bych pojmenoval Okáč, jako že tím okem navíc vidí druhýmu do hlavy. Jeho parťáka zase Smrdutec, jako že vás porazí svým puchem.

Začali se bavit se Stonerem. Koho to s sebou máš? Malýho Demona, jo? Ďáblovo sémě, tyhlecty ohraný fórky. Potom mě Smrdutec označil za „sémě rozhodnožky“ a Okáč prohlásil: „Kočky holt vrhaj mladý, Stonere. Máš štěstí, že tahleta má jenom tohle jedno.“ A Stoner na to, že si má dávat pozor na pus, protože některý lidi jsou chytřejší, než se může zdát.

„Nepovídej, jako třeba kdo?“ ozval se hned Okáč. Já byl taky zvědavěj.

„Křen,“ odpověděl Stoner a já pocítil zklamání. Čekal jsem, že třeba myslí mě.

„Kdože?“ nechápali.

Zrychleně mrknul, skoro nepostřehnutelně. „Ten pátej kula-
tej u vozu, vy dementi. Křen křenivej.“

„Jo tááák,“ protáhnul Smrdutec. „Pan Holtzatnizuby.“

I přes svůj nízký věk už jsem byl obeznámenej se slušnou řádkou hovad, nikoho toho jména jsem ale neznal. Ty dva se každopádně na jeho konto slušně nasmáli, než se máma vrátila, a že jí to trvalo věčnost. Vzali si kelímky ze stojanu, bez ptaní si nalili pivo od Stonera a vypyťovali se ho, jak že se mu brousí. Netušil jsem, že taky brousí nože. Stoner se jich na oplátku zeptal, co by dělali oni, kdyby narazili na červený camaro, co by si rádi koupili, ale ono by k sobě mělo připojenej obytnák.

„A chcem ho fakt koupit, nebo jenom pořádně votestovat?“ ptal se ho Okáč a Smrdutec se přidal se svým dotazem: „A tu kouli teda nejde povolit?“ A všichni tři se mohli potřhat smíchy. Já tam seděl, brčkem cucal colu, dokud jsem se nedostal až k ledu a nezamrzl mi krk, a vůbec jsem nechápal, co to tam plácají.

•••

Když na léto skončila škola, nabídli se Peggotovi, že mě s sebou vezmou do Knoxville. Jeli na čtrnáct dní za Maggotovou tetou June. Pracovala v nemocnici jako sestřička a dařilo se jí dobře, měla v bytě i pokoj navíc. To je spousta místa pro někoho, kdo není ani vdanej.

Moje první otázka: Je Knoxville někde u oceánu? Odpověď: Ne, ten je úplně na druhou stranu. Už jsem vám říkal, že jsem byl divný děcko, co se týče oceánu. Takže mě to zklamalo. Na Virginia Beach jsme to neměli zas tak nemyslitelně daleko, aby bylo jasno. Ne třeba jako na Havaj nebo do Kalifornie. Cesta by trvala sedm hodin a vyšlo by to na jednu nádrž, aspoň podle toho, co říkala mámina kolegyně Linda, která si tam vždycky v létě s manželem pronajímala na tejden byt. Ale Peggotovi měli namířeno za svojí dcerou a byli ochotní mě vzít s sebou, takže jsem nesměl bejt za nevděčného nezdvořáka. A představa, že se dostanu někam jinam než do školy, kostela a Walmartu, mě popravdě ani trochu nenechávala chladným. Byla to moje úplně první příležitost.

A co máma, vypadlo ze mě pak. „Když tady nebudu, nikdo ji nepřipomene, že si má nařídit budíka, a bude chodit pozdě do práce,“ vysvětloval jsem paní Peggotový. Starosti mi toho ale dělalo víc, protože jsem jí třeba taky před odchodem do práce hledal boty a kartičku a zodpovídal za to, že se u nás nezapomene nakoupit. Paní Peggotová prostě neměla šanci pochopit, jak to u nás doma chodí. Kdo by mámě nosil z ledničky energetáky a s kým by si povídala? Paní Peggotová mi na to řekla, že bych se měl mámy zeptat sám, a tak jsem to udělal. Byl jsem přesvědčenější, že mi řekne ne, ale ona se rozzářila a hned spustila, že si to s Peggotovými v Knoxville určitě moc užiju. Skoro... skoro jako by ji to nepřekvapilo.

Večer před odjezdem jsem si nacistal do povlaku na polštář trenýrky, trička a svůj blok s kresbama superhrdinů a lehnout jsem si šel rovnou v oblečení na cestu. Ráno jsem stál na terasce hodinu předtím, než sousedi nanosili svoje věci do auta, konkrétně do pick-upu Dodge Ram s přídatnými sklopnými zadními sedadly otočenými proti sobě. S Maggotem jsme hodlali celou cestu hrát karty a navzájem si okopávat odřený kolena.

Máma se mnou seděla na terásce a čekala, až nás Peggotovi pocítí svojí přítomností a sluníčko vyjde nad hory, který na nás vrhaly stín. Když bydlíte v údolí, sluníčko se k vám dostává pozdě a opouští vás brzo. Stejně jako většina všeho, po čem tak toužíte. V pozdějších letech jsem nevycházel z údivu, kolik denního světla se lidem dostává, když bydlí v nějakým rovinnatějším kraji. Tohle a ještě mnohem víc se ale ten kluk s cestovní horečkou, co pozoroval, jak jeho hezká maminka kouří jednu za druhou a poslouchá ptačí zpěv, měl teprve naučit. Snažila se ukrátit nám dlouhou chvíli tím, že se mě vyptávala na jména různých ptáků, co už ode mě slyšela. Znal jsem jich jenom pár, pan Peg znal všechny. Střízlík, kanárek, pipilo. Když jsme si místo pořádný sprchy jenom ošplouchli obličej a podpaží u umyvadla, vždycky říkal, že se koupeme jako pipilové. A přesně to jsem toho rána udělal, tak moc jsem se nemohl dočkat, kdy už odjedu od mámy. Mám to vypálený do mozku. Jak ji v jednom kuse napadaly další a další výchovný rady: chovej se slušně, nezapomínej poprosit a poděkovat, hlavně kdykoliv za tebe budou platit, a ne abys u June lezl, kam nemáš! Rady pro dítě, co se chystá vyrazit za hranice státu. Já jí řekl, ať si hlavně nezapomíná nastavovat budík, sakra práce. A ona se rozesmála, protože už jsem jí to napsal i na lísteček na lednici: NASTAV SI BUĎÍK SAKRA PRÁCE. Řekla mi, že mě má strašně moc ráda a že na ni nemám zapomenout, to bylo divný. Obvykle ji na citový výlevy neužilo.

Konečně se od silnice ozval zvučnej hlas pana Pega: „Tak jo, budeme vyrážet!“ Vydal jsem se ze schodů, ale máma mě před zraky všech ještě objala a dávala mi pusy na krk, až jsem málem umřel studem.

A tím to skončilo, vyrazili jsme. Pan Peg mámě zamával, ale paní Peggotová na ni jenom koukala a měla u toho takovej protáhlej obličej. Stejně se tvářila i pokaždý, když se na nás otočila, aby zkontrolovala, jestli jsme připoutaný a jestli už nechceme sušenky. Vydržela se tak tvářit ještě dlouho za hranice našeho státu.

Knoxville měl v zásobě překvapení: s tetou June bydlela Emmy Peggotová, dcera Maggotova mrtvého strýčka Humveeho. Toho s tou ptačí budkou. Emmy byla hubená šestačka s dlouhými hnědými vlasama a takovým zvláštním výrazem, chladnokrevným. Nedala ani ránu bez svého batohu s Hello Kitty, kterým jako by vás byla kdykoliv připravená umlátit a pak v něm nosit vaši hlavu. Přijít tomu na kloub rozhodně nebyla otázka chvilky.

Hned po příjezdu jsme se všichni namáčkli do Juniny hondy a vyrazili na oběd do Denny's, v bytě zůstal jenom pan Peg, protože si po cestě potřeboval hodit nahoru tu svoji špatnou nohu. Teta June nám poručila, ať se připoutáme, a já prvně v životě viděl, že vzadu fungují všechny tři pásy. Emmy si sedla doprostřed, ale nebavila se s náma, lovila z batohu gumičky do vlasů a kdovíco ještě a schválně si dávala záležet, abysme neviděli dovnitř, jako by tam snad mohla mít něco, co by na nás mládochy bylo moc.

Teta June nám dovolila, ať si objednáme podle sebe, úplný narozky. Měli jsme stůl u okna a mně se obtížně soustředilo, venku se toho dělo tolik. Dost možná jsem byl ve škole poslední, kdo ještě nikdy nebyl ve městě, snad kromě jedný osířelý epileptičky, Goly Hamový. Ostatní děti mého věku většinou navštívily aspoň Knoxville, tam mívají lidi od nás příbuzenstvo. Teď jsem nevěděl, kam dřív koukat. Kdykoliv kolem projelo třeba policejní auto se psem na zadních sedadlech nebo odtahovka se zbořeným mustangem, zavřísknul jsem: No ty vado, koukejte na to! A Emmy po mně pokaždý

střelila pohledem, jako by říkala: *A? U vás jako lidi nebouraj tak, že pak mají auto na odpis, nebo co, ty vole?* Teta June v jednom kuse řešila s paní Peggotovou svoji práci. Nazítří musela po obědě do nemocnice, vrátit se měla až další den ráno – střídaly se jí denní a noční směny. Vyprávěla o nekonečných službách a o tom, co zažila na pohotovosti, třeba těhotnou paní, kterou pobodali do břicha, a to v sobě pořád ještě měla dítě. Když se nad tím zamyslíte, zbořenej mustang je v porovnání s tímhle fakt prkotina.

S Maggotem jsme si měli vyslechnout ještě spoustu historek z pohotovosti, nejdřív se ale Emmy musela přestat vytaňovat a začít se s náma bavit. Ukázalo se, že to nejhorší, co si lidi doma můžou navzájem provádět, si na sebe vymýšlejí a provádějí i knoxvillský. Nejspíš v netradiční míře. S velkým městem to máte tak, že jsou fakt velký. Já samozřejmě nějaký viděl v telce, tam nic jinýho neukazují (kromě zvířat v dokumentech), takže jsem něco jako Knoxville čekal. Akorát jsem si představoval, že člověk zahne za roh a bude odtamtud venku. Zpátky někde, odkud jsou vidět hory, pastviny a tak podobně, zkrátka živá příroda. Bez šance. Kdykoliv nás teta June někam chtěla vzít, projeli jsme dvacet třicet ulic a všude jenom baráky. Konec, aspoň v náznaku, zůstával v nedohlednu. Jestli patříte mezi těch málo lidí, co se do takovýho města ještě nepodívali, shrnu vám to tam. Je to šílený chaos, ze kterýho se zatraceně blbě utíká.

Věděl Maggot, že tam bude Emmy? Věděl. Věděli to všichni z jeho rodiny a taky moje máma, to jsem teda nepobíral. O tom, že mrtvej Humvee má dceru a ta žije s tetou June, se tam, kde jsem vyrostl, kdovíproč nesmělo mluvit. Maggot mi řekl, že se o tom smím bavit s mámou, protože ta už o ní ví, ale ne se Stonerem. Já mu na to odpověděl, že se ti dva beztak rozejdou, než se vrátíme, takže není co řešit. Pohoda. Tenhle rozhovor se odehrál prvního večera, když už Emmy spala. Ponocovali jsme u *Krajních mezí* a ona konečně odpadla. Maggot se k ní připlížil a sebral jí z náručí ten batoh, ať máme jistotu, že je fakt v limbu.

Takže volnej pokoj v bytě tety June ve skutečnosti patřil týhleť ledový královně. Na naši čtrnáctidenní návštěvu ho

musela přenechat svým prarodičům. My tři jsme bivakovali v obejváku, měli jsme tam udělaný obří ležení z peřin a polštářů. S Maggotem jsme mu začali říkat pevnost, ale Emmy nás opravila, že je to naše „lod“. Parník Polibsiprdelník, nadhodil Maggot a okamžitě byl degradovanej. Měla hromadu pitomejch malejch panenek v pitomejch malejch kufříkách a ty měly v jejím světě hodnosti: poručík, kadet atd. Maggot obvykle vyfasoval nějakou ještě nižší pozici než celá ta kufříková milice, například umejvač nádobí, a já stál někde uprostřed. Zkusili jsme Emmyiny panenky zahrnout do her na zloděje a vrahy a ji to překvapivě strašně bavilo. Říkala, že za městem je místo zvaný Farma těl, kam se pohřbívají mrtvolky, nechají se uhnít a pak je vědci zase vykopou a učí se na nich o zločinech. Takže jsme teda hráli podle jejích pravidel a spali na polštářový lodi. Zeptal jsem se jí, jestli už byla u oceánu. Prej nikdy a ani nechce. Byla v podmořském světě v Gatlinburgu a ty žraloci ji děsili.

Za mě teda byl jejich dům děsivější než libovolnej žralok. Jako bysme uvízli na hradě zkázy Dukea Nukema. Bydlelo tam tisíc rodin, každý dveře vedly do jiný chodby. Schody, na který navazovaly další chodby. A před hlavním vchodem ulice plná aut a zase aut, lidí a zase lidí. Nikde tam nebylo žádný venku. Ptal jsem se Emmy, kdo všichni ti lidi jsou, a ona odpověděla, že netuší, ale bavit se s nima nesmíme, protože s cizíma lidma se přece nebaví. Hrad zkázy pro ni byla běžná věc. Údajně měla ve škole kamarádky, co nosily boty Nike Air Max, hrály si s Furbym, tím interaktivním plyšákem, a tak podobně, prostě byly mnohem víc cool než my, ušmudlaný čtvrtáci, ale kde je teda schovávala? Nikde. Nesměla se s nima celý léto vidět. Všechny žily v jiných hradech zkázy. Nepřicházelo v úvahu, že by spolu chodily lítat ven jako my u nás doma, ať už pod dohledem dospělých, nebo bez něj, ideálně teda bez něj. Emmy netrávila o samotě ani vteřinu, kvůli všem těm cizím lidem a riziku, že by ji někdo zavraždil. Po škole docházela na takovej trapnej kroužek, kde se hromadně tvořilo, dokud si vás nevyzvedla maminka, a to s dětma, co jí nesahaly ani po kotníky. Teď cituju. Když měla teta June noční směnu (pohotovost fungovala nonstop), Emmy spala, snídala a koukala na telku u starý paní, která bydlela se dvěma nepřátelsky vyhlížejícíma

kočkama o patro níž, takže aspoň tahle jedna sousedka nebyla zločinec. Její kočky už možná jo. A tohle byl celej Emmyin život: škola, vyrábění hovědin z dřívěků od nanuků, spánek.

Teta June měla mít pozdějc pár dní volna, pak nás čekalo všechno možný. Do tý doby vyseďávali pan a paní Peggotovi u stolu potmě, protože nechtěli u dcery zbytečně svítit. Pan Peg se ve městě nevyznal a k domu nepatřil žádněj dvorek. Fakticky tam nebyl, ptal jsem se. Nechtělo se mi věřit, že by ve světě existovalo takový místo. Nejen z pohledu dítěte, který se pak nemá kde vyblbnout. Kde si místní pěstujou rajčata?

Byt jako takovej se mi líbil, když jsem přimhouřil oči nad lokalitou. Stylovej, stejně jako teta June s těma svýma lesklýma nehtama a krátkým sestřihem po vzoru Posh ze Spice Girls. Bruneta s drobnýma pihama. Rozhodně byla sexy, aspoň bych ji tak viděl, nemuset jí říkat teto June. Nábytek o třídu vejš, než se obvykle vidí, a sladěnej. Lednička se zásobníkem ledu a studený vody na dveřích, v kuchyni barovej pult se stoličkama. Knihovna zaplněná čtivem. Jedna koupelna pro všechny, druhá jenom pro tetu June, přímo u ní v ložnici, s vanou. Tý jsem se pořád tak trochu bál, ale nedával jsem to na sobě znát. Taky měla šatní skříň se závěsným botníkem na dveřích a v něm jedenadvacet párů bot, jak jsem si spočítal. Emmy nám všechny tyhle extra věci ukázala hned první den, s důležitým výrazem nám je představovala snad hodinu. Potom nám v podstatě došly činnosti. Paní Peggotová nakoukla June do šatníku a pustila se do vyspravování. Uměla zašít úplně cokoliv tak, že by člověk nepoznal, že tam kdy byla díra, a taky šila všechno Maggotovo oblečení, byla to jedna z jejích superschopností. Pan Peg si přečetl *Knoxville News Sentinel*, místní deník, včetně nekrologů tisícovky lidí, co neznal, a brblal, že si nemá kde zakouřit. Potom ho napadlo, že může sejít dolů na chodník před domem, kde stála spousta dalších lidí, co neznal, a přátelsky pálili jednu za druhou. My jsme se s Maggotem střídali o jeho gameboye a čekali, až teta June skončí se zachraňováním lidí se zástavou srdce a střelným zraněním. Nebo jsem si kreslil k sobě do skicáku. Nakreslil jsem i tetu June v takovém tom podprsenkovým outfitu ve stylu Wonder Woman, akorát se superschopností, kterou teta v reálným životě opravdu

disponovala. V bytě vládlo ticho, že bylo slyšet i hovory a telky od sousedů. Město je to nejpodivnější a nejosamělejší místo vůbec.

V tý vestavěný skříni, co měla teta June v ložnici, byl koberec, jakože fakt měla položené koberec vevnitř, nekecám, a taky jsme se tam vešli všichni tři. Seděli jsme tam ve tmě, jenom ve společnosti proužků světla, co tam šikmo dopadaly šterbinama ve dveřích, já, Maggot a těch jedenadvacet párů bot, a poslouchali Emmyiny historky z pohotovosti. O chlápko-vi, jehož uříznutou nohu omylem dali do rakve k cizí mrtvole. A taky historky o tetě June. O chlápčích z Jonesvillský střed-ní, který ji chtěli ojet, ale ona je odkopla, a to dokonce i toho jednoho nebo dva, který škemrali o její ruku. Totéž se s jinýma chlápka opakovalo na vysoký. Pořád jsme čekali na vyprá-vění o tom, co se stalo s Emmyinýma rodičema a proč bydlí s tetou, která takhle prchala před potenciálníma manželama a dětma. Emmy se o tom ale ani nezmínila. Měla svoje starosti, třeba schovku pod odlepeným kobercem. Když ho začala zdvi-hat prvně, viděl jsem, jak na mě Maggot upírá oči z obličeje pru-hovaného světlem, jako by říkal: Co sakra blbne? A ona se pak vytasila s placatou krabičkou cigaret a placatým balíčkem žvý-kaček. S dotazem, jestli chceme žvejku. Řekli jsme, že klidně.

A ona na to: „Jaký to je, něco chtít?“

Dívali jsme se, jak jednu tu dlouhou žvejku vybaluje, poma-ličku. Jak si ji dává do pusy, ta fascinující divná žába. A slintali jsme, ačkoliv jsme o tu žvejku původně nestáli. Ona si hodila vlasy na záda, aby jí nelezly přes vychrtlý ramena. Zavanula k nám ovocná vůně.

„Seš sprostá,“ podotknul po chvíli Maggot.

Emmy odpověděla: „Trhni si.“

• • •

Teta June byla neteřiným pravým opakem. Dala nám naše vlastní misky a my jsme si do nich mohli kdykoliv nandat, co jsme chtěli. Konečně jí začalo pár dní volna a vozila nás všude možné: do trampolínovýho centra, na minigolf, do svojí nemoc-nice. Do zoo, tam jsme strávili celý den. S tygrama, žirafama

a tak podobně. S opicema, ty jsme se s Maggotem rychle naučili rozběsnit, až nás teta June musela okřiknout, že jestli s tím nepřestaneme, vracíme se okamžitě domů. Byla hrozně milá, ale orat se sebou rozhodně nenechala. Zvířatům se nejspíš taky nelíbilo, že je vedro k zalknutí. Spokojeně se tvářili akorát takoví malí tučňáci, co se klouzali po kamenech do nepříliš čistýho bazénku, pořád dokola. A mně běželo hlavou: Ty vogo, to je život! Takovej bych bral, tučňáci sakumprásk. Zeptal jsem se tety June, jestli má zoo i část věnovanou oceánu, ale neměla. Je možný, že jsem se jí ptal opakovaně.

Potom dostala nápad. Vzala mě za uši a zůstala proti mně stát s upřeným pohledem, jako by mě držela za řídítka. „Už vím, kde by se ti líbilo,“ prohlásila. A že se v Gatlinburgu nachází obří mořskej svět, hotovej oceán. Se žralokama a vůbec vším. Zatajil jsem, že už mi o něm říkala Emmy a že to tam pro ni bude utrpení. Teta June pustila moje řídítka a slíbila mi, že až zase bude mít pár dní volna, zajedeme tam. Emmy mě probodla pohledem, co říkal: Varovala jsem tě, jestli se probudíš s utrženýma koulema, můžeš si za to sám.

Výlet byl každopádně naplánovanej, bez ohledu na Emmyin strach. Na každýho se jednou usměje štěstí.

Teta June dělala na směny a ještě nás brala všude možně, ale já se nad tím v tom věku vůbec nepozastavoval, dokud se jednou nevrátila domů pozdě v noci, respektive spíš asi nad ránem. Byl jsem vzhůru, akorát jsem ji nechtěl vyděsit, a tak jsem mlčel. A po určitý době už by bylo fakt divný, kdybych dal najevo, že jsem ji z tý naší hory polštářů pozoroval. Nalila si skleničku vody, zula si bílý boty, sedla ke stolu a zůstala na tu skleničku nehnutě civět. Projela si vlasy oběma rukama, jako by si je česala, přesně jako to občas dělal Maggot. Měli stejný oči, modrý s tmavýma řasama, co mu tak záviděly sestřenice. Jeho mámu jsem vůbec neznal, ale teď jsem ji začal vnímat jako mladší ségru tety June. Jak si spolu hrály. A dneska se jedna z nich snaží dávat lidi dohromady, co to jenom jde, a ta druhá si v Goochlandu odpykává deset až dvanáct let za to, že se někoho pokusila rozporcovat a jenom o fous se jí to nepovedlo.

Teta June si natáhla nohy pod stůl, opřela se o zádovou opěrku židle a zůstala v tý pozici tak dlouho, až jsem si myslel,

že usnula, ale neusnula. Po chvíli ke mně dolehlo, jak vydechuje, dlouze a tiše jako nafukovací matrace, co pomaličku uchází. Nechápal jsem, kde se v ní tolik vzduchu bere. Vyfukovala ho věčnost.

• • •

Z výletu do mořského světa se vyklubal nejlepší den mého života. Jestli se někdy dostanu ke skutečnému oceánu a ukáže se, že je ještě lepší než tenhle gatlinburskej Svět podmořských zázraků, budu fakt překvapenej. Chovali tam, na co si vzpomene: mořský koníky, chobotnici, medúzy, co plavaly hlavou dolů. Mělký akvária, do kterejch člověk mohl strčit ruku a osahat si obsah. Hlavní atrakcí byl žraločí tunel, tím se procházelo pod obrovitánským akváriem s většíma živočichama: žralokama, rejnokama, želvama. Ovšem želvama o velikosti hondy. Pilounem, což je v zásadě žralok, akorát mu z hlavy trčí něco jako motorová pila. Fakt nekecám.

Do Gatlinburgu nás doprovázela paní Peggotová. Museli se s manželem střídat, do auta se víc lidí nevešlo. Když v bytě zůstal pan Peg, vždycky něco opravil. Nebo zůstala paní Peggotová a čekala na nás s uvařenou večeří, a to se pak tetě June pokaždý zastesklo po domově. Během výletu do mořského světa nezavřely paní Peggotová s tetou June pusu ani v obklopení tolika úchvatných tvorů, kterým měly věnovat pozornost, do háje, třeba právě toho pilouna. Navíc ji to stálo šíleně ranec, asi tak sto doláčů, aby nás pustili dovnitř. Jenže se blížil náš odjezd a ty dvě, jako máma s dcerou, nejspíš pořád neprobraly všechno. Třeba to, jak šíleně June dře, s tím paní Peggotová nesouhlasila, a taky něco kolem jejího kolečka nebo možná přesunu do jiný nemocnice. A nějakýho Kenta, co ji pozval na rande a ona to zvažovala a o kterým mluvila jako o dealerovi a já si teda z jejího euforického vyprávění domyslel, že tím asi nemyslí drogovýho dealera. Ale do ničeho z toho mi samozřejmě nic nebylo.

Tunel se žralokama jsme si nechali na závěr, protože to bylo na celým výletu to nejlepší a taky protože teta June s Emmy už se tejden hádaly do krve, jestli tam Emmy vleze.

Nejdřív úplně odmítala do Gatlinburgu jet, tečka. Další plán, co jí nevyšel, byl, že tam na nás počká v autě. Teta June uměla zůstat naprosto klidná, ale tvrdě si stát za svým. Úplně jste ji viděli, jak na pohotovosti říká: „Mrzí mě, že vás tolikrát postřelili, pane, ale já tu mám práci.“ Abych to teda zkrátil, Emmy do toho tunelu se žralokama prostě půjde a basta. Teta June prohlásila, že při té první návštěvě byla moc malá, ale že se musí vyšvihnout zpátky do sedla a pak sama uvidí, že se není čeho bát.

Takže jsme se tam vypravili, teta June si nevšímalá Emmy, my s Maggotem jsme měli oči navrch hlavy, že nad náma plavou obří zvířata v miliónech tun vody. Hejbala se i podlaha. To jsem nečekal. Že mě to za boty potáhne do slanejch hlubin. Otočil jsem se na Emmy, co na to jako říká, a Ježíšku na křížku! Úplně zamrzla. Prodírali se kolem ní lidi s kočárkama a pitím, aby se dostali do tunelu, za kterej se tak prohnuli, a Emmy byla vyděšená k smrti.

Vůbec jsem nad tím nepřemejšlel, prostě jsem se vypravil za ní. Jenže pohyblivá podlaha ujížděla, a tak jsem pochodoval na místě, připadal jsem si skoro jako ve snu, kde čas není čas. Ona na mě upírala vystrašený oči. Prodíral jsem se lidma s pohledama upřenýma na mořský tvory, v podstatě takovej Aquaman v laguně Atlantidy, a pak jsem najednou měl pevnou půdu pod nohama a Emmy na mně visela, jako by se doopravdy topila.

„Je to dobrý,“ uklidňoval jsem ji. „Neměli jsme v plánu tě tu nechat.“

„Ale ona mě tu nechala. Ani se neohlídla.“

„Pryč by ale bez tebe nešla. Prohlídla by si tunel a vrátila se pro tebe.“

Emmy se trásla. „Netvářila se tak.“

„Ale vrátila by se,“ zopakoval jsem. „Na tetu June je přece stoprocentní spoleh. Vždycky si všechno pohlídá.“

Usoudil jsem, že s ní budu muset počkat, dokud se nevrátí ostatní, a pak mi o tom pitomým žraločím tunelu bude do konce života básnit Maggot. Emmy nicméně prohlásila, že to teda zkusíme, tak jo, těžko říct, co ji k tomu přimělo. Musel jsem ji držet za ruku. Šla se zavřenýma očima.

V tom, že si teta June všechno pohlídá, jsem se nepletl. O mojí mámě se to nedalo říct ani náhodou, v žádném smyslu a za žádných okolností. Takže jsem Emmy v podstatě přemlouval, že životu se dá věřit. Přitom jsem moc dobře věděl, jak to je. Měl jsem ji nechat, ať se řídí svým instinktem: do sedla se zpátky nevyšvihává, protože vás kůň při nejbližší možný příležitosti zase shodí. Možná by se pak uměla líp postavit těm šílenostem, co ji čekaly v pozdějším životě, a třeba by to líp i dopadlo. Ale teď předbíhám. Pardon.

Teta June nám dala pět dolarů na suvenýry. Maggot si koupil plastovýho kladivouna, Emmy kandysovej cukr na dřívku a všichni jsme čekali. Z náhlého popudu jsem Emmy koupil takovou maličkost, tenkej stříbrnej náramek se zakomponovaným hadem. Na obalu psali *muréna*, ale co. Dal jsem jí ho cestou k autu. Se slovama, že sice nejspíš nesnáší hady, ale je to něco jako odznak za statečnost. Poděkovala, nic víc. Během jízdy domů ještě dodala, že je do mě zamilovaná a že se vezmeme, až na to budeme dost velký. Tak jo, odpověděl jsem. Už jsem si celkem stihnul zvyknout, kdože v naší trojici velí. Ale popravdě jsem byl v šoku. Zeptal jsem se jí: Proč já? Proč ne Maggot? A ona na to: To je snad jasný. Matty je můj bratranec.

Z toho mě teda zase závistivě zabolelo, protože já bratrance ani sestřenice neměl. Na druhou stranu mě úplně prvně napadlo, že to má i světlý stránky, třeba že se díky tomu do mě Emmy smí zamilovat. Řekl jsem jí, že nevím, jak na to. Odpověděla, ať si s tím nedělám starosti, nic na tom není, sama to dělá v jednom kuse s klukama ve škole a na tom vyrábění z dřívěk od nanuků.

Maggot poznamenal, že to jenom dokazuje, jaká je to děvka. Podle mě si ale prostě připadal jako pátý kolo u vozu.

• • •

Ten den, co jsme se balili k odjezdu, mě Emmy zavalila spoustou instrukcí. Měl jsem si promluvit s mámou, aby mi s ní dovolila telefonovat. Bavíme se o devadesátkách, to neexistoval ani Facebook, ani esemesky. Prohlásila, že jestli nezavolám, vykašle se na mě a zamiluje se do někoho jinýho. Dlužno dodat,

že tahle lekce by v životě měla přijít co nejdřív. Na mámu jsem si každopádně celou dobu pořádně nevzpomněl. Ačkoliv mi předtím kladla na srdce, ať na ni nezapomenu, což podle mě byla hloupost. Kdo asi tak zapomene na vlastní mámu? No, já tenkrát jo.

Vynahradil jsem jí to tím, že jsem na ni hodně myslel cestou domů. Měla trvat dvě hodiny, ale zastavili jsme se ještě pro benzín a colu v Cumberlandským průsmyku a taky v tom parku, kde mají bizona. Pan Peg byl snad ten nejpomalejší řidič na světě. Konečně jsme se závratnou rychlostí osmi kilometrů za hodinu dohrabali na naši příjezdovou cestu a já se chystal otevřít dveře a vyskočit dřív, než auto zastaví. Jenže paní Peggotová se na mě otočila, položila mi ruku na paži a počkala, až si ostatní vystoupí. Oznámila mi, že mi musí něco říct. Byla nervózní, to se mi vůbec nezamlouvalo.

„No tak rozhodně to není, že máma umřela, tamhle ji vidím,“ řekl jsem. Asi slyšela motor a vylezla ven. Čekala na terásce.

„Ne, nikdo neumřel. Jsou to dobré zprávy,“ ujistila mě paní Peggotová. „Máš tatínka.“

„Jo, akorát je mrtvej,“ odpověděl jsem. Snaze o zdvořilý chování navzdory.

„No, ne tak docela. Ne ten, o kterém mluvím.“

Představil jsem si jeho hrob, o kterém se toho něco napovídalo ve spojení s tím, jestli bych ho měl, nebo neměl vidět, a vyhrknul jsem: „To s Lazarem se přece doopravdy nestalo!“

Podívala se na mě dost divně. „Ne, toho nemyslím. Myslím novýho. A teď už to víš a můžeš jít.“

Nechápal jsem, co se mi snažila říct, ani když už mě máma na terásce objímala a pusinkovala. Potom vyšel z domu Stoner. Na zlomek vteřiny mě napadlo, co asi na tu novinku o novém tátovi bude říkat on, a pak mi to došlo.

5

Za těch čtrnáct dní mojí nepřítomnosti stihla máma tohle:

1. Provdát se za Stonera.
2. Vztít si na víkend volno a užít si líbánky u jeskyní Luray Caverns.
3. Přestěhovat všechnen nábytek.

Můj pokoj byl ten větší, ale teď jsme si to podle mámy museli prohodit, protože ona k sobě měla Stonera a já byl sám. Řekla, že se už brzo budeme stěhovat do lepšího, protože Stoner vydělává dost. Procházel jsem se po domě, co už vůbec nebyl můj, a Stoner si s nohama na stolku listoval časopisem o motorkách, v kanadách a bez košile, jenom v bílým nátělníku. Jako by to teď bylo jeho království a už nemusel na nikoho dělat dojem.

U mě v pokoji, co vůbec nebyl můj pokoj, stála postel pod oknem, což jsem nesnášel, a moje figurky stály na polici seřazený podle toho nejpitomějšího klíče, co si dovedete představit, červený pohromadě, zelený se zelenýma, bez ohledu na to, kdo s kým peče a co kdo umí. Vypadalo to, jako by tam na ty dva tejdny zamknuli ducha nějakýho vypatlanýho děcka a ono si tam nesmyslně třídilo hračky.

A v našem bunkru, kam jsme s Maggotem chodili spát, teď bydlel pes. Připomínal vousiska Vandala Savage, byl obří a černej a z očí mu koukala nenávisť. Kdykoliv jste se k němu přiblížili, štěkal a vrhal se na drátěnej plot.

Za pár tejdnu měla začít škola a já se úplně poprvý v životě těšil, až léto skončí. Kdo by to byl řekl? Zatím jsem trávil

veškerej čas u Maggota a říkal mu, že má velikánský štěstí, že nemusí bydlet s rodičema, a v tom on se mnou naprosto souhlasil. Sledovali jsme od něj z pokoje, jak Stoner chodí k psi ohradě „cvičit“ Satana. Abyste mě náhodou neměli za ufňukánka – ten vůl fakt pojmenoval psa Satan. A na zabijáka ho trénoval pomocí syrovýho steaku: zatrásl jím, odhodil ho a pes se mohl zbláznit. Stoner se v tom vyžíval.

„No do prdele, radši zůstaň u nás, než ten pes vyrvе páničkoví plíce z těla,“ radil mi Maggot – ne že bych to potřeboval. Přesně to jsem měl v plánu na zbytek léta. Pak už mělo stačit vždycky jenom pár hodin po škole. Předpokládal jsem, že Peggotovi budou souhlasit.

Tím, kdo nesouhlasil, byla máma. Začala na mě dotírat. Neočkují mě náhodou Peggotovi proti Stonerovi? To ani nemusíš, vystačí si sám, odpověděl jsem. Dala mi facku, ať nejsem drzej. Tím to ale zdaleka neskončilo. Chovala se, jako by bylo důležitější, co si o jejím novým manželovi myslí sousedi, než co si myslím já. Nebo dokonce ona.

Nakonec mě to dožralo a podělil jsem se s ní o to, jak paní Peggotová o Stonerovi jednou říkala, že by mu bylo fuk, kdybych mu slítnul z harleje a rozkřápnul si hlavu o silnici. Máma vytréštila oči a zakázala mi tam po zbytek tejdne chodit. Byla malá, fakt hrozně drobná – podle paní Peggotový za to mohlo to, že mě měla, než se dokončil vývoj u ní samotný. Výhodou bylo, že jsem se na její úroveň dostal už v deseti, co se vejšky týče, a v určitých případech jsem si dovolil odseknout: „Tak mě zkus zastavit.“ A tohle byl jeden z těch případů.

Tentokrát odpověděla, že ona by to možná nezvládla, ale Stoner rozhodně jo, tím si mám bejt jistej. A že možná toho manžela potřebovala právě na tohle, jestli mi to vrtá hlavou.

Jinak řečeno se to u nás zvrhávalo v totální pakárnu. Mně to v tom vzteku bylo šumák, ale máma asi začínala mít pochybnosti. Stoner ji neustále dusil, proč se oblíká jako kurva, s kým jako flirtovala v práci, kam šla potom (nikam). Nevonělo mu dokonce ani to, že chodí na setkání anonymních alkoholiků a anonymních narkomanů, protože ženských tam docházelo pomálu. Nevynechal jedinou příležitost, aby jí připomněl, že je teď vdaná, takže má utrum se střídáním chlapů.

Je teda možný, že když ho máma vynášela do nebes, dělala to rovným dílem kvůli mně i kvůli sobě. Jaký máme štěstí, protože Stoner má dobrou práci. Na tenhle argument vám u nás v okrese nikdo nemůže nic říct, to mi věřte. Podnik, pro kterej dělal, měl pěkně našlápnuto, byla to záruka slušného výdělku, záruka bezpečí pro nás dva.

A cože to bylo za práci, že díky ní Stoner v máminých očích stál jenom o stupínek pod Ježíšem? Byl kamionák. Jezdil s návěsem a tahačem a disponoval zvláštní licenci, se kterou mohl kromě klasickýho zboží vozit i pivo. Neboli Produkt, jak mu Stoner říkal. Kamionák-závozák u firmy Anheuser-Busch. Každoročně absolvoval zkoušku, že uzvedne a přenesení Produkt o váze až sedmdesát pět kilo. Tohle všechno a ještě mnohem víc věcí, co jsem nikdy nechtěl vědět, mi vyprávěl, zatímco ležel na zemi a zvedal nastavitelný činky, který se tam s ním nastěhovaly spolu s příšerným puchem a Satanem. Zabíraly většinu obejváku, zvlášť když ležel pod nima v tom svém upoceném nátělníku a s koženým náramkem na zápěstí, krční žíly mu hrozily prasknutím a on při každým vzpěru hekal, jako by byl na velký. „Doplňování a prodej nápojů u více než padesáti přímých zákazníků,“ poučoval mě hlasem profesora bůhvíčeho. „Trasu je třeba odjet celou bez ohledu na stav silnic.“

Mámu na tom nejvíc brala formulka „zdravotní pojištění včetně zubařských ošetření“. Odteď nehrozilo, že nás zruinuje, kdybych třeba potřeboval odstranit mandle nebo mě srazilo auto. Nebo že nás zruinují ty prášky na ADHD, o kterých máma slychala od některých učitelů od prvního dne mojí školní docházky. Stoner prohlásil, že jasně, to teda jo, ten ritualin nebo jakže se to jmenuje by mě stoprocentně kapánek zklidnil. Máma byla na vážkách. Prohlásila ale, že mě rozhodně vezme k zubaři, ať už to potřebuju, nebo ne. Z toho jsem radostí do vzduchu neskákal. Část dětí tvrdila, že u zubaře je to jako v mučírně, část nad tím mávla rukou, že to není tak špatný. Já u něj zatím nikdy nebyl.

Zanedlouho jsem zjistil, že vrtání zubů je to nejpříjemnější, co mě odteď čeká. Stonerův plán zněl zařídit malýmu Démónovi zbrusu nový život, tak mi to předestřel jednou ráno, když máma po snídani odešla do práce. Mám se naučit sebekázní,

jak se to učí v armádě. Ne že by za sebou Stoner měl vojenskou službu, to ani omylem. Nejspíš to viděl ve filmu.

Máma je na mě moc měkká, prohlásí Stoner, předkloní se, aby usrknul z misky další hlt mlíka s křupinkama, a mně běží hlavou, že se krmí jako pes. Dokonce i ta červená plastová miska, co z ní srká, by mohla bejt psí. U mámy že mi procházejí různý rozcapený výstřelky. Teď se ale naučím sekat latinu, budu mít disciplínu a budu si vážit ostatních.

Nemám na to co říct.

A tak mi jako blesk vlepí facku. Lžice mi vyletí z ruky na zem. Zvoní mi v uchu, hoří mi tvář. Zůstanu na něj koukat. „Co jsem jako proved?“

„Ty jsi ale arogantní hajzlík! Nejde o to, cos proved, ale o to, co sis myslel!“

Co jsem si myslel? Že Stoner žere jako pes. Pes s tunelama v uších. Že bych mu na ně nejradši připnul vodítko a vyvenčil ho tak, že by si to za rámeček nedal.

„Ono se to totiž má takhle,“ pustí se Stoner klidně do vysvětlování, jako by se nechumelilo. Hřbetem ruky si utře mlíko z vousů a poškrábe se na potetovaný hlavě. A pak řekne, že na tý mojí zkaženosti není nic divného. Kde se asi máma měla naučit, jak se vychovává dítě? Sama vyrostla v pěstounský péči. Takže musí zákonitě vychovat dalšího totálního lůzra. A já se zarazím, protože jestli je podle něj máma totální lůzr, proč si ji teda přesně bral? A trochu se ztratím v tom, kam směřuje s tímhle svým rozbořem toho, jaký máme s mámou štěstí. Že se u nás nachomýtnul Stoner a teď nás oba srovná.

Sedím s pěstma na stole, misku s cereáliema mezi nima, zrzavou hlavu našťestí pořád na krku. Stoner dosrká zbytek snídaně, já nemrkám, nehýbu se. Taky jsem ten náborovej film viděl. Ať si mi to mlíko klidně zkusne, ať tam sedím klidně celej den a noc, je mi to fuk. Vydržím to. Stoner odstrčí židli od stolu, hodí misku do dřezu a odejde. Síťový dveře zaklapnou.

Seberu lžici ze země a dojím snídani. Aspoň tohle je výhra, jestli se to tak dá říct. Plním se jako mísa pod kapajícím kohoutkem. Plním se nenávistí a čekám na jeho další tah.

•••

Řekl jsem o Stonerovi paní Peggotový a ona prohlásila, že si bude muset promluvit s mámou, buď to, nebo zavolat sociálku. Vybral jsem si mámu. Takže si promluvily. Poznal jsem na mámě, že se jí tím Stoner dotknul. Nejspíš jí nedocházelo, jak moc se to u nás sere z hlediska vztahu dvou chlapů. Zkusila se mu trochu postavit. Jednou večer přinesla pizzu, a když jsme se do ní pustili v obejváku u telky, takovým veselým, ale kuňkavým hláskem se ozvala, že má stejně ve spoustě věcí jasno a nikdo by jí neměl v jejím vlastním domě bránit se podle toho zařídit. Zrovna běžely reklamy.

Jasno ohledně čeho, zeptal se Stoner a ona odpověděla: Ohledně mě. A že jsem pořád její syn. Stoner mlčel. Po reklamách pokračoval seriál, *Zákon a pořádek*, a mně nějak přestalo chutnat. Donesla havaj se šunkou a ananasem, moji oblíbenou pizzu z mého oblíbeného podniku – máma mě znala, Stoner samozřejmě ne. V podstatě mi tím vysílala vzkaz: Ještě tuhle loď neopouštěj, ještě pořád jsem tady kapitánka. Jenže když teď Stoner takhle ztichnul a z očí mu šlehaly blesky surovosti, měl jsem pocit, že v sobě dost možná neudržím ani to, co už jsem snědl.

Seriál skončil. Stoner vstal, vypnul telku a sednul si čelem k mámě. „Aha,“ řekl. „Protože vychlastaný závislačky na práškách se o svoje děti umějí postarat nejlíp.“

Máma mě vyhledala očima. *Řítíme se do průseru*, to jsem v nich četl, *a mě to tak strašně mrzí, že z toho snad umřu*.

Bylo mi jasné, že je jí to líto. Prošli jsme si tím už stokrát. Jakože krokem číslo devět: omluvit se všem, komu jste ublížili. A pak taky tím se silou větší než naše, tím s morální inventurou i s uplatňováním principů, měli jsme je za sebou všechny. Snažila se už dlouho a nejspíš se snažila i tehdy, abych jí nekrivdil.

„Máma je čistá,“ ozval jsem se. „Přestala s tím vším, aby si mě mohla nechat.“

„On se tě někdo na něco ptal?“ Nahnul se ke stolku, zavřel krabici s pizzou a odtáhl ji dál od mého místa na zemi. Jako bych byl zvíře a on můj trenér a právě jsem si vysloužil trest. Obrátil se zase na mámu.

„Máš toho kluka tak moc ráda, že ho necháváš vychovávat sousedama, ty vole. I když jsme to probírali. Mluvil jsem

jasně. Ale tys neposlouchala. Pořád tráví u těch kreténskejšch Peggotovejšch víc času než u sebe doma. Nebo se snad pletu?“

„Ne,“ přitakala máma.

„Ne, nepletu. Ty tady přivíráš oči a on zatím lítá bůhvíkdě s tím malým buzerantem odvedle, co má tak vykutálenou matinku. Nebo se pletu?“

Máma mlčela.

„Ta kurva, co toho malýho buzeranta porodila, je za mříže-ma za to, že odkrouhla vlastního přítele, do prdele!“ Naklonil se k mámě a zařval: „Nebo... se... snad... pletu?“

Přikývla, pak zavrtěla hlavou. Byla zmatená, protože ji vyděsil. Otočil se na mě.

„Tohle máš v plánu, Demone? Že z tebe vyroste bukvice?“

„Já nic v plánu nemám,“ odpověděl jsem. Nemohl jsem uvěřit, že se ten rozhovor fakt odehrává.

„Ne? Takže si nemaluješ, jak si najdeš kluka, vodkrouhneš ho a pak se na tobě vystřídá půlka věznice? Je tohle něco, co v týhle rodině chceme?“

Napadlo mě, co by asi Stoner řekl, kdybych se místo odpo-vědi poblil, přesně k tomu se totiž schylovalo. Jemu to ale bylo fuk, už zase řval na mámu. To už jsem ji tak nějak přestával litovat. Já si toho debila dobrovolně nevzal.

„Řekni mu to!“ ječel na ni Stoner. „Teď hned, ať to slyšíme všichni. S tím buzerantem odvedle už si hrát nebude. Ani zítra, ani nikdy jindy. Jinak uvidí.“

Zopakovala to po něm a já si v tu chvíli neuměl představit, že bych jí to někdy odpustil.

Do konce prázdnin už jsem ven skoro nechodil. Celej tejden propršel, takže jsem si o to víc připadal jako v lochu. Po tisíci jsem zhlídnul *X-Meny*, *Iron Mana*, *Exosquad*, *Spawn*a a *Hulka*. Kdykoliv se o telku přihlásil Stoner, odešel jsem k sobě a tam si o nich četl v komiksech. Maloval jsem si do skicáku Stonera jako superpadoucha, jak ho zrovna někdo drtí na sto způsobů. Postupně se mi ty seriály, komiksy, obrázky a sny pomíchaly tak, že mi připadalo, jako bych už já osobně ani neexistoval. Nahradil mě tichošlápek, co vypadal jako já a uvnitř něho číhala bestie, co vyčkávala na vhodnou chvíli k výbuchu vzteku na úrovni gamma válečníka.

Co jsem to říkal o lidech – že se naučí rozlišovat všechno, pokud je daná věc zajímavá? Velkej důraz na to *pokud*. Možná ten největší na planetě Zemi. Proč neregistrovat absolutně nic o hadech a tisíc procent určitých věcí o ostatních?

Vy mě ani Maggota neznáte. Kdybyste nás dva viděli třeba ve druhý třídě, viděli byste dva víceméně stejný kluky. V podstatě dva bělochy. Můj mrtvej táta byl melungeon, ty se obecně dají považovat za bělochy, máma drobná blondýnka. Takže nejsem tak bílej jako některý další, ale pořád dost na to, abych prostě bílej byl. Tenkrát jsme byli dva lumpové, v teniskách z Walmar-tu a se špínou za nehtama – pokud pocházíte z města, asi byste nás označili za páreček venkovskejch balíků. Jeden jako druhej.

Teď trochu předběhnu, čímž poruším svůj slib, ale jenom na minutku. Prvák na střední. Rostou mi chlupy všude možně a pod nosem mám zrzavou čárečku. Maggot si nechal narůst vlasy po ramena a začal krást oční linky a laky na nehty sestřenicím, v horším případě z drogerky. Ne že by neměl peníze, ale kluk si prostě nemůže jen tak kupovat zrovna tohle. Protože to hodlá používat. A taky vyměnit tenisky za něco úplně jinýho. Éru oblečení od paní Peggotový jsme dávno odpískali, díky, ale kovbojskou košili s třásněma fakt nechceme. Maggot nicméně zase upřednostňuje čím dál nápadnější kousky.

Zkuste se na nás podívat teď: jeden většinovej, jeden menšinovej. Ať už stojíte na kterýkoliv straně, ať už byste dodali cokoliv („Hlavně že je spokojenej“ nebo „Nejradši bych mu rozkopál ksicht“ nebo dokonce „Je mi u prdele“), pořád byste viděli jedno a totéž. Jednoho kluka a jednoho buzíka. Oči vidí danou věc podle toho, co je zajímavá. I když jsem pořád stejnej jako dřív a Maggot jakbysmet. Pořád ten samej Maggot.

Tu přezdívku dostal ode mě. Byli jsme malí a byla k popukání. A já ji celý ty roky taky držel při životě. Protože kdyby vyrazil do školy bez přezdívky, mohlo by to dopadnout jinak, než že se z něj stane Buzík, Teplajzník nebo něco podobnýho? Snažil jsem se tomu předejít. Nemůžu říct, že by se mu to ostatní úplně vyhnulo, to samozřejmě ne. Ale s výjimkou toho večera se Stonerem to nikdy nezaznělo v mém doslechu.

Neunikalo mi, co se lidem asi honí hlavou. Ale aby něco bolelo, musí to někdo pojmenovat nahlas. Takhle ve mně ten červíček hlodal, vypouštěl jed a pokoušel se změnit můj názor na Maggota. Na to, jestli je mi fuk, co si o nás lidi myslí, když nás spolu vidí.

Do té doby jsem důvody, proč Stonera nenávidět, aktivně nevyhledával. Tenkrát večer se ale zažehla hranice. Za to, jak se mi dostal do hlavy, jsem ho hodlal nemilosrdně upálit.

6

Jak se Maggotova máma dostala do vězení. Kolik jsme toho vůbec věděli, tenkrát když jsme s Maggotem ještě měli malý růžový mozečky a vygumovaný hlavy ostříhaný na ježka? Paní Peggotová se před náma pokoušela utajit to nejhorší. Jenže historky, ve kterých nic nechybí, se v našem kraji stávají legendou, a to pak svoje sousedy milujeme tak moc, že o nich nedokážeme přestat mluvit. Dozvěděj se to všichni, kdo mají uši. A ty jsme my dva měli.

Začíná to zcela obyčejně holkou, která se bezhlavě zamiluje do nesprávného kluka. Tou holkou byla Mariah Peggotová. Všichni se shodli na tom, že s týpkou jako Romeo Blevins neměla co pohledávat. Byl na ni moc starej a popravdě řečeno taky moc pohlednej. Ne že by na Mariah bylo něco špatně, ale za nejkrásnější v rodině teda neplatila. Peggotovi měli čtyři holky a ty tři starší si pro sebe prakticky celý osmdesátý léta na všech maturácích a různých slavnostech v okrese Lee uzurpovaly titul královny. Všema oblíbený roztleskávačky. June byla premiantka třídy, přesto byla natolik populární, že mohla mít každýho kluka, na kterýho si ukázala, to se jen tak nevidí. Holky Peggotovy válely. A pak se objevila malá Mariah, plochá jako prkno, kostnatá, tvrdohlavá jako mezek. Ne vyloženě ošklivá, ale královnou ji rozhodně nikdo korunovat nehodlal, protože se tvářila, jak se tvářila. Jako by říkala: Neopovažujte se mě ptát, jestli jsem fakt jedna z Peggotových, do prdele.

Oproti tomu Romeo byl hřebec, až z něj šel strach. Ksicht na obálku časáku, srovnatelný s týpkama z reklam na laciný

hadry, který by si na sebe takový usedlý hazuky nevzali ani za nic, kdyby za to nedostali pořádně zapláceno. Má kurevskou fyziku, zabijáckej úsměv, lví hřívu, prostě mu nic nechybí. Těžko říct, proč mu padla do oka zrovna Mariah, každopádně ona díky tomu měla pocit, jako by vyhrála v loterii, a on se tak choval taky – totiž jako by Mariah vyhrála v loterii. Pokud si svoje štěstí chtěla udržet, mohla se stát šťastlivkyní oblažovanou tím jeho božským pérem, kdykoliv se mu to hodí, a v mezičase mu bez jediný stížnosti vyřizovat, co potřebuje. Rande s Romeem klidně mohlo spočívat v tom, že jste mu přišli vyprat. Měl áčkovéj třípokoják v lesích, na kopci za Duffieldem, a coby automechanikovi s vlastním náradím, který s sebou vozil v malý dodávce „panelce“, se mu dost dařilo. Nedělal běžnou špinavou práci, věnoval se elektronice. Diagnostice, tu on uměl. Tenkrát se v autech začaly objevovat vymakaný systémy obvodů na všechno možný, od automatických okýnek až po brzdy, jenže se mohly kdykoliv zbláznit. Romeo s tou svojí panelkou přijel za váma, o to tady šlo. Ve chvílích krize byly jeho služby natolik nedocenitelný, že si mohl účtovat podle libosti. Protože jste vyhráli v loterii už jenom tím, že se u vás objevil ten jeho hezounkej ksichtík.

Paní Peggotová se nedala jen tak oblafnout a se slovy „Není všechno zlato, co se třpytí, holka“ si dupla. Mariah chodila ještě na střední a neviděla jiný řešení než se s ním dál scházet na tajnáka. Možná se i ta nejmladší ségra přece jenom potřebovala aspoň na den cítit jako královna, nebo ho možná opravdu milovala. Ať už to, nebo ono, prostě se s ním nerozešla. Kdykoliv ji to napadlo, usmál se na ni a ona roztála. Její třeták se u Peggotových doma nesl ve znamení nekonečný hádky sestávající z „Ty ho neznáš, je hrozně milej“, „Já ti dám milej, je to normální liška v kurníku“, „Když jsme spolu sami, je úplně jinej“ a zakončený vždycky „Já tě varovala, holka, nechod' za mnou pak s brekem“. Načež přišla druhá epizoda: Mariah otěhotněla a odstěhovala se do toho áčka v lesích za Duffieldem.

Ukázalo se, že takhle si to Romeo nepředstavoval. Ještě než se to dítě vůbec narodilo, už naháněl před Bohem i všema ostatníma cizí holky. A prohlašoval, že má Mariah štěstí, když smí nosit jeho plémě. To ona se přece nechala zbouchnout, ne?

A pak se narodilo mimino a Mariah už si nepřipadala, jako by vyhrála v loterii, k smrti unavená musela v jednom kuse sekýrovat svého chlapa, ať zůstane doma a s něčím jí pomůže, nebo ať se aspoň přestane honit za každou sukni. Za tyhle poznámky se stala šťastlivkyní oblažovanou hlubším kontaktem než jenom přes jeho božský péro a zabijáckej úsměv. Jednou po další scéně začala vyhrožovat, že zavolá June, svojí ségře, ať jí pomůže sbalit dítě a vypadnout odtamtud. Romeo vyrval telefon ze zdi, srazil ji na zem a svázal jí šňůrou od telefonu ruce za zádama. Vytáhnul ji z baráku a bez ohledu na její křik ji důkladně přivázal k zábradlí terasy. Vzal pistoli, strčil ji Mariah do pusy a dorážel na ni, jak se tý její nevymáchaný držce líbí kouřit kovový péro. Pak jí tou oslintanou hlavní namaloval na obličej velké úsměv. Že prej by ho někdy mohla zkusit, třeba by pak nebyla tak ošklivá. Potom jí roztrhnul košili a tou studenou oslintanou tužkou jí namaloval velký srdce na hrudník, že prej by taky měla zkusit milovat svého chlapa. Vzápětí si na sebe něco aspoň trochu rajcovního místo těch odpornejch kojících podprd. A proč vůbec tomu děcku ještě pořád dělá dojnou krávu, když už skoro chodí, je to nechutný. Hnusače Mariah Peggotový konečně narostou kozy a ono si je přivlastní hnusný mimino.

Nakonec ho to přestalo bavit, strčil si pistoli do kapsy a odjel. Ne ve svojí panelce, Mariin chevrolet se mu hodil víc. Tím ovšem její den blbec neskončil. Právě naopak. Romeo nechal vchodové dveře dokořán, takže viděla na hrací ohrádku v obýváku. Musela se dívat, jak má Matty čím dál větší hlad a strach. Do chození měl daleko, byl ve věku, kdy mimina začínají koketovat se sezením a jsou věčně při chuti, takže si mohl vybrečet plíce a zoufale koukal přes bílou síťovinu ohrádky smutnými očkami, co se ptala: *Pročmaminkoproč?*

Poprvý to trvalo dvě hodiny. Potom se Romeo vrátil s tím svým neodolatelným úsměvem a zeptal se jí, jestli už zpytuje svědomí. Řekla, že jo, rozběhla se za chudáčkem Mattym, aby ho uklidnila a nakrmila, a to se v tom hnízdečku lásky chápalo jako usmíření.

Sotva mohla přijít za rodičema s prosíkem, jestli se smí vrátit domů, vždyť ji varovali. Navíc ta její tvrdohlavá palice.

Poprosila o pomoc sestru. June sice ještě bydlela doma, ale už chodila na místní vyšší odbornou školu, a navíc byla geniální. U Peggotových vlastně vůbec měli všichni za ušima, takových nadání a talentů. S výjimkou Humveeho, toho s tou ptačí budou, co nedávno rodinu přivedl do neštěstí, když se nechal zabít. Temná mračna nad domem Peggotových.

A bylo to čím dál horší. Romeo mizel i na několik dní v kuse a po návratu domů vyžadoval večeri a sex, pokud na to měl chuť, ale většinou byl tak v lihu, že se překotil obličejem dolů na postel, a to ho pak nevzbudilo, ani když se venku ženilo sebevíc čertů, natož když mu pípál pager. Mariah se na ty chvíle těšila. Už od něj totiž slyšela výhrůžky vším možným, vyrazil jí zub a svazování probíhalo čím dál častěji. Jednou večer ji takhle zase nechal venku, odkud viděla na ohrádku, kde si Matty mohl oči vyplakat. To už byla zima, chladno, dveře otevřený dokořán, byla si jistá, že tentokrát to její chlapeček nepřežije. O pomoc mohla volat, jak chtěla, široko daleko jí odpovídaly leda tak sovy. Tahala za pouta, dokud si nerozedřela zápěstí, ale Romeo si dal záležet a uzel rozhodně uvázat uměl.

První hodinu miminko plakalo, až se mu červený obličejík leskl vrstvou nudlí, slepily se mu řasy a třásla brada. Druhou hodinu ztichlo, nehybně leželo a upíralo na ni ty svoje kukadla. Třetí hodinu se mu kukadla zavřely a roztrásl se po tělíčku. Čas odhadovala, mohly to bejt tři hodiny, nebo taky třicet minut, ale jakmile se začalo stmívat, zorientovala se a tehdy si vzpomněla, jak se modlí. Zapomněla to už před drahnou dobou, někdy na druhým stupni, kdy se život přestává s lidma mazlit a malá holka začne chápat, že je lepší se nasrat než pak litovat a taky oznamovat než prosit. A to i v případě Boha.

Tohle ji zase usadilo. Ukázalo jí to, že prosit se musí. Prosím, Bože, nedovol, ať moje děťátko umře. Prsa má tvrdý jako šutr a horký, tečou jí slzy, teče jí mlíko, bučí jako kráva. Matty se ve tmě znovu rozeštká, takovým tím pláčem, co si miminka schovávají, kdyby bylo zapotřebí rozstřelit mámě srdce na tisíc kousků. Mariah ho vnímá jako nůž zabodnutej mezi žebra, oddělující kůži od kosti, přesto děkuje Bohu, že její miminko zatím neumřelo ani hladu, ani na podchlazení, ani na to, že se nešťastnou náhodou narodilo do týhle podělaný rodiny

v podělaným třípokojovým áčku za Duffieldem. Romeo se vrátil až ráno. Tahle noc ji zlomila a přetavila.

Bude se chovat co nejklajcněji, usoudila, až ho uvidí, jak se zase vrací se širokánským úsměvem. Sehraje mu divadýlko, ať věří, že to on je vyslyšením jejích modliteb. Tý noci si však uvědomila ještě jednu věc, na kterou bláhově zapomněla: že je lepší se nasrat než pak litovat.

Potají Romeovi uzme z panelky nožík, takovej ten s břitem, a lepicí páskou si ho přilepí na tělo tak, aby na něj dosáhla, až zase bude mít ruce za záda a bude potřebovat trochu přistříhat. Má ho přilepenej k zadku, pod tetováním svobodomyšlného motýlka v dolní části zad, o kterým její rodiče pořád nemají ani tušení. A tohle je další tajemství, ten šikovnej nožík, kterej se rozhodne mít při sobě v každou denní dobu. Pokud zase skončí spoutaná, nezůstane svobodomyšlnej jenom ten motýlek.

Stejně břit použije i na něj. Toho dne, kdy Romeo ušetří jí a miminku o jedno nachcaný děte-do-prdele víc, než je ochotná skousnout, načež vytuhne tak, že ho klidně zvládne otočit na záda – a pustí se do práce. Vezme to od koutku úst přes tvář, dokud nenarazí na kost, a zopakuje to i na druhý straně, ať se milej zlatej může po zbytek života usmívat jako měsíček na hnoji. A pak mu do hrudi vyřeže velký srdce. Nenechá se zastavit ani proudící krví, ani pohledem na žlutý tuk ve tvářích, po cukkách vypadávající z řezných ran, a konečně ani řevem probuzeného Romea. Nakonec teda svoje dílo nedokonná po vzoru Loreny Bobbitový (i když to by ji s tím uříznutým pérem možná i předběhla), ale i tak toho zvládne dost. A pak může s klidem vzít Mattyho a vysmahnout odtamtud s plným vědomím, že tatínek už se rozhodně do žádný reklamy na taťkovský hadry nedostane.

Nenapadne ji, že by na ni podal žalobu. Je přece mladinká a vyrůstala mezi lidma, co sice nejsou dokonalí, ale umějí přiznat chybu. Naučili ji, že jak si kdo ustele, tak si taky lehne. Podle ní Romeo musel tušit, že mu to jednou spočítá, a teď si svoje chování konečně bude vyčítat. Po tom všem. Jenže matika grázlů se řídí jinýma pravidloma. Jejich skutky spadají na stranu rovnice „stane se“. Újma na nich samotných se násobí dvěma.

Romeo Blevins se zaštití právníky a zmanipuluje porotu svýma sladkýma řečičkama stejně jako předtím Mariah a vůbec každého živáčka, kterýho kdy potkal. Předestře sám sebe coby samaritána a Mariah jako bláznivou žárlivou mrchu. Dítě ani není jeho, prohlásí jeho právník v botách z aligátorí kůže a se zlatýma hodinkama na ruce. Pan Blevins si hleděl svého a najednou se mu v životě objevila obžalovaná a začala ho stalkovat. Nestalo se mu to poprvé, mladé dívky si snadno něco vezmou do hlavy a pak se pokoušejí muže ulovit všemožnými prostředky. Bavíme se o jiný době, o osmdesátkách, DNA bylo ještě v plenkách a slovo chlapa mělo velkou váhu. Slovo a taky prachy. Vznikla z toho historka o tom, jak se Romeo slitoval nad samoživitelkou, kterou vyhodili rodiče z domu a neměla kam jít. A ona se na něj přilepila. Stačilo, aby se nějaký starý paní rozbila v noci toyota na dálnici a on jí chtěl vyrazit na pomoc, a už tu měl žárlivou scénu. Sama je natolik labilní, že se ani nedokáže pořádně postarat o dítě, což dosvědčil i chlapcův pediater. Vždyť mu toho klučinu dvakrát přinesla zesláblýho a polomrtvého z důvodu dehydratace.

Čím víc Mariah před soudem brečela a bědovala, jak ji týral a nechával přes noc přivázanou k zábradlí terasy, zatímco miminko bylo uvnitř, všechny ty historky přitažený za vlasy, tím větší byla blázen. Na jeho deset svědků připadalo jejích nula. Peggotovi pro ni udělali, co mohli, ale na právníky v aligátorích botách neměli, takoví jsou zvyklí na jinačí trávník než Peggotovi. Sami nevěděli, co si myslet. Do té doby o Romeovi slyšeli akorát, že rozsvěcí měsíc i hvězdy, jednu po druhý, a hloupá Mariah si ve svojí hrdosti nepostěžovala nikomu jinému než June, a to ani jí neřekla to nejhorší. Spoutanou ji nikdy nikdo neviděl. Než došlo na soudní jednání, rány se jí zahojily. Jemu nikoliv. Snad jste si už taky všimli, že všichni mají tendenci věřit na prvním místě nejkrásnějším lidem a na druhým těm nejzuboženějším. Romeo spadl do obou kategorií. Porota rozhodla, že ho Mariah zohavila a zničila mu život proto, aby se o něj už žádná jiná nezajímala a ona se nemusela dělit o svoji výhru.

Takhle se ke mně celá ta historie dostala, po kouskách v průběhu let. Lidi ji v rámci šeptandy okořenili vlastníma

pochybnostma a lítostí. Hodně si pohráli s tím, že k útoku smrtící zbraní došlo záhy po Mariiných osmnáctinách. Můžete se vsadit, že k žádnému sfoukávání svíček s tajným přáním na mysli nedošlo. Romea na romantický gesta neužilo a Mariah byla v takovém stavu, že na narozeniny nejspíš sama zapoměla. Přesto platí, že dívky dospívají v ženy. Kdyby se za svoji hrdost rozhodla bojovat dříve, rezonovalo by to soužití na hromádce s nezletilou důrazněji a ji by možná nesoudili jako plnoletou. Byla by si odkroutila chvíli v pastáku a pak by dospěla do úplně jiného života v roli Maggotovy mámy. Nikým jiným ani být netoužila.

Dvanáctiletý trest si začala odpykávat v Marionu, ve speciální věznici pro osoby s extra vážně narušenou psychikou. Což ona měla, to musíte uznat.

Když to ta holka potřebovala, nikdo jí nevěřil ani slovo. A dneska je její verze událostí nedotknutelná. Svět se mění. Netrvalo dlouho a lidi se bez výjimky začali rozplývat nad malým Mattym – paní Peggotová v jednom kuse poslouchala, jak je hezounkej, takovej ksichtík si přece nevycucal z prstu, že ne? Jablko padá přímo pod strom. Každý si neseme vlastní kříž. Paní Peggotový nezbývá než odpykat si vlastní trest s vědomím, cože to tehdy svojí nejmladší dceři řekla s tím stláním postele a ležením. A s vědomím toho, co si vyslechlo celé město: jak matka vyhnala vlastní dceru z domu. Paní Peggotová ten kříž nosila, klučíka přebalovala, učila ho zavázat si tkaničky.

Těžko říct, jak tohle všechno zapadá do mého příběhu. Romeo se vypařil i se svojí panelkou kdovíkam a teď tam spolu se svým vylepšeným obličejem vypráví, co se mu hodí do krámu. Já ten jeho strašidelný úsměv viděl leda ve zlém snu. A někdy taky za bdělého stavu, v duchu. Když jsem si představoval, jak by asi ten úsměv vypadal vyřezaný po vzoru dýně do Stonera. Kdo lehá s hady, vstává s nutkáním zakousnout se na oplátku taky. To jenom aby bylo jasno.

Začala škola a já se nemohl dočkat, až vysmahnu z domácího vězení. První den jsme museli na autobus až k dálnici, protože u nás na silnici kvůli dešti stála voda. Přísahám, že to nebylo nic strašného, ale se školním autobusem se neriskovalo, protože ho jednak řídily převážně starší dámy a jednak neměla škola peníze na opravu prasklý nápravy. Ale pro nás to taky nebyla žádná velká peší túra, asi tak kilák a půl od našeho domu. Nabírat nás tam autobus měl celkem devět včetně dvojčat prvňáků a dvou trapáků ze střední, co pocházeli každý z jiný rodiny a v našich očích byli oba odsouzený k doživotnímu lůzrovství. Jezdili přece autobusem! Už tenkrát jsem chápal, že když je vám šestnáct, stačí se dokopat na odpolední brigádu ve fastfoodu nebo v supermarketu a hned máte na auto. Naše skupinka během čekání na autobus pozorovala, jak se dospělí za volantem odvázejí do svých destinací, pár šťastlivců dokonce do práce. My dva s Maggotem jsme se usmívali jako debílkové a snažili se nepoplácávat po ramenou, i když v nás toho bublala spousta, co jsme si nutně potřebovali říct. Nebo taky neříct – to platilo o mně a o Stonerových výrocích, co mi strašily v hlavě.

Škola byla nicméně pořád stejná. Matika probíhala asi takhle: *Nazdárek, děcka, vítejte zpátky! Vzpomínáte na matematiku? Ne, pane učitelé, nevzpomínáme.* A děják, jak všichni víme, se v pátý třídě točí kolem státu Virginie, jinýma slovy kolem Jamestownu, kolonie prokletých a všeho, co následovalo. S Maggotem jsme se brzo vrátili do zajetých kolejí: celou ájnu jsme stříleli gumičkama po vose se sebevraždňma

sklonama, která se neúnavně rozlítávala proti oknu. V jídelně jsme systematicky hledali holky, co by nám přenechaly svoje hranolky. Málo známej fakt: Maggot byl skoro o rok starší než já, ale kvůli těm šílenostem, co se mu děly jako miminu, mu trvalo trochu dýl, než dorostl do školkový velikosti. A tak jsme se ocitli v jednom ročníku. V tomhle ohledu jsme měli štígro. Když jsem s Maggotem zase chodil do školy, Stoner jako by byl tisíce mil daleko. Jestli plánoval, že mi život doma takhle osladí, abych se pak nechtěl vykašlat na školu, vyšlo mu to krásně.

Odpoledne čekala na zastávce maminka těch dvojčat z první třídy se čtyřkolkou, aby svoje prťouse odvezla domů, prostě matka roku. My ostatní jsme se nahoru museli dohrabat po svejch. Najednou nám připadalo nemyslitelný, že bych se měl zase tvářit, jako by mě s Maggotem nic nepojilo. Nebyli jsme si jistý ani tím, kde všude zákaz platí. Usoudili jsme, že hranice bude tam, kam až je vidět od nás z domu. Pro jistotu jsme se pár hodin poflakovali venku a teprve pak se vydali domů. Strčil jsem hlavu do dveří a zavolal na pozdrav, ale nikdo tam nebyl. Vstoupil jsem, vzal si z ledničky snickersku a šel k sobě do pokoje. A tím to haslo. Teda kéž by.

Máma přijde z práce a ode dveří křičí, jestli jsem si užil první den školy, tak taky zakřičím, že to bylo v pohodě. Potom se vrátí Stoner: „To si ze mě děláš prdel, Demone! Okamžitě pojď sem!“

V kuchyni po mně na zemi zůstalo bláto a Stoner se mohl zvencnout. Bylo to jenom bláto, ne? A já malej kluk, co bydlí na místě, který je celý z bláta. Ale tak dobře, zul jsem se, hodil boty ven a vzal si kýbl a mop. Uklízel jsem už horší bordel. Když měla máma blbý období, pravidelně objímala záchod. Ten slabší žaludek mám asi po ní. Teď stojí u dřezu, mlčí a zakrejšvá si rty dlaní, aby snad neprovedly nějakou hloupost. Stoner se ve dveřích roztahuje s rukama v bok jako ten husťáckej strážnej z *Útěku z Alcatrazu*.

Začnu vytírat a on na mě, co si jako myslím, že dělám. Odpovím, že vytírám, a z mýho tónu je jasnej dodatek: *jak vidíš, debile*. A on na to, že to teda podle něj fakt nestačí. Podle tebe to ten mop vyřeší, zlato? řekne.

Máma se na něj podívá. Zavrtí hlavou.

Stoner přitaká, že fakt ne. Nakonec mi docvakne, že mě chce vidět, jak to podělaný lino drhnu na všech čtyřech hadrem. S kýblem vody a savem, kdyby z té podlahy někdo chtěl jíst nebo si u nás třeba otevřít kokotskej tetovací salón.

No, tak jsem to tam teda vydrhnul. Upozorňuju, že jsem pořád byl ve věku, kdy většina matek děti drží od sava co nej-dál, dokonce i ta moje, aspoň do té doby. Z těch výparů jsem byl v podstatě sjetej. Uklidil jsem a hadry přemáchnul ve dřezu. Máma tam pořád stála a nevyjadřovala se. Podíval jsem se na Stonera, potřeboval jsem to mít co nejrychlejš za sebou, abych se nepoblil nebo neomdlel.

„Tady tvůj kluk říká, že už je to čistý. Připadá ti to čistý?“

Máma se na něj překvapeně koukla.

„Nebo to zase odfláknul, jako obvykle? Já teda na tý podlaze pořád vidím jeho stopy. Ty tam nevidíš ty hovna, co ten tvůj povedenej synáček bůhvíkde vyšlápnul?“

Máma vypadala divně. Jako měla na sobě svůj běžnej pracovní ohoz, volný společenský kalhoty a halenku na knoflíky, balerínky, aby v nich vydržela celý den stát, vlasy stažené do culíku, protože jí to tak přišlo důstojnější. Ale tvářila se tak nějak skelně, zfetle. Což podle mě nepřípadalo v úvahu. Jestli jsem chtěl, aby vytáhla nůž a na místě toho hajzla naporcovala? To ne. Ale aby něco udělala, to jo. Aby se proboha už probrala a uvědomila si, že je lepší se nasrat než pak litovat. Jenže veškerý nasrání, ke kterému se máma dokázala vybičovat, z ní zase okamžitě vylítlo spolu se slzama a zvratkama. A tak nakonec prohlásila: „Běž to uklidit ještě jednou, Demone.“

To jako fakt? Nebyla tam ani šmouha. Máma viděla skvěle. Oči byly nejspíš jediná část hlavy, co jí fungovala, jak měla. No nic, vydrhnul jsem tu podlahu ještě jednou, tak vztekle, že mohli mluvit o štěstí, že jim tam zůstalo lino. Znovu jsem vylil kýbl, propral hadry, hodil je do kýble zmuchlaný do koule, jako bych vracel míč do vnitřního pole. Protlačil jsem se kolem Stonera ke dveřím. Chytil mě za flígr a stáhnul zpátky.

Kam si kurva myslím, že jdu, zpražil mě, ještě přece nemám hotovo. Pojďme se všichni podívat do obýváku, řekl. Na koberci tam byly další blátivé stopy. Aby teda bylo jasno, ten koberec byl sám o sobě starej a hnusnej, nepamatoval jsem ho bez fleků.

S mámou jsme si to tam rozhodně nenajímali první. Stoner se mě zeptal, co vidím, a já odpověděl: Hnusnej koberec. Přesně tak, on na to. A že ho potřebuje vyčistit. Jak má prej chlap posilovat na zemi, která vypadá takhle?

Měl jsem pár návrhů, ale nechal jsem si je pro sebe. Máma přinesla kartáče a čistič na koberec, předala mi je a odešla se schovat do kuchyně. Stoner stál nade mnou a já drhnul skvrny hadrama od sava, stříkal na ně čistič a jen tak mimochodem jsem začínal bejt sjetej jako drak. Jednou jsme s Maggotem vytáhli sprej na koberec přesně za tímhle účelem a dostali jsme lekci. Čichat se dají lepší i horší věci a tenhle čistič vám spolehlivě vyčistí žaludek. Zvlášť když k němu přidáte ještě savo.

Takže teď myslím jenom na blití a na to, jak by mě Stoner donutil uklízet po sobě i ty blitky a taky fleky po nich, takže tu nejspíš zůstanu inhalovat na všech čtyřech, dokud jeden z nás toho druhýho nezabije. Nejspíš to nebude trvat dlouho. Z nosu mi tečou nudle a v uších mi bláznivě zvoní znělka ze seriálového zpracování *X-Menů*. Pořád dokola jedna a ta samá melodie, soundtrack k rozdírání toho podělanýho koberce na maděru: *Da-na-na-na NÁ na na! Da-na-na-na NÁ na na!!!* Rezonuje mi to hlavou, normálně nedokážu říct, jestli si to zpívám nahlas, nebo ne, ale nejspíš jo, protože Stoner na mě řve, ať kurva držím hubu. A já na něj křičím *Da-na-na-na NÁ na na!*, už jsem totiž prakticky smyslu zbavenej.

Z toho, co se dělo pak, si pamatuju akorát, jak začínám vyvádět a on mi chytí obě ruce za zádama. Zakrejvá mi dlaní pusy, takže nemůžu dechat. Nemám jinou možnost než se mu do tý ruky zahryznout. Kristova noho, to je něco, zajet mu zuby až pod kůži a cítit na jazyku jeho krev! Jako bych byl Satan a na tenhle vítězoslavný okamžik se připravoval od narození.

• • •

Skončil jsem u sebe v pokoji, osahával si rozražený ret a doufal, že nekrvácím i vnitřně, i když mi to přišlo poměrně pravděpodobný. Seděl jsem na posteli a poslouchal řinčení a dunění – to mi Stoner strkal před dveře ty svoje pitomý závaží na činky o váze asi tak tisíc kilo, aby zamezil útěku z Alcatrazu. V puse

jsem cejtil pachut' krve, svojí i jeho. Napadlo mě, že bych taky mohl chytit žloutenku nebo nějakej podobnej hnus, ale máma se vždyccky dušovala, že je Stoner čistej a v drogách nefrcí. Jenom chlastá pivo po hektolitrech, je to součást jeho práce. Když mě zabarikádoval, doléhal ke mně řev, převážně jeho, pak chvíličku její, pak zase jeho, potom ticho. Možná někam odešli. Možná si sedli a něco zakousli, než v telce začne *Kutil Tim*. Bylo mi to u prdele.

Stočil jsem se na posteli do klubíčka a rozbřečel se, za což jsem se z duše nenáviděl, a pak jsem vstal a poblil se. Do koše, na záchod jsem se neměl jak dostat. Vyhodil jsem snickersku i všechny ty hranolky, co se mi povedlo vyloudit z milých spolužaček, co si hlídají postavu – to mě štválo, vyhlídky na večeri jsem moc dobrý neměl.

Zvažoval jsem, jestli neutýct. Vylízt oknem by vyžadovalo hodně vynalézavosti, dalo se totiž otevřít jenom na pár centimetrů. Mohl jsem ho ale rozbít. Taky bylo docela vysoko, protože dům stál na svahu, ale to už bych nějak zvládnul, nejspíš bych si toho moc nezlámá. Nenapadalo mě nicméně, co bych dělal pak. Neuměl jsem si představit, že bych zamířil jinam než k sousedům, a to samozřejmě nebylo dost daleko. Kam jinam by to ještě šlo? Napadla mě teta June. Věděl jsem o ní, že poskytuje azyl potřebným. Mrzelo mě, že jsem nezažádal Emmy, jenže máma odmítla platit mezistátní hovor. Teď už nejspíš Emmy měla někoho jinýho. Představil jsem si, jak je zavřená v tom jejich hradě zkázy, a bylo mi to celý ještě víc líto, když jsem teď sám skončil pod zámkem. Myslet si, že bych se stopem dostal až do Knoxville, aniž by mě sebrali policajti, bylo dost naivní, a ve městě bych stejně nevěděl, kam jít. Adresa: hrad zkázy, druhý patro. Takovej kretén! V podstatě od narození jsem věděl, že na mámu není spoleh. A stejně jsem neměl v zásobě plán B!

•••

Ráno mě z pokoje do školy nikdo nepustil, přestože jsem slyšel mámu, jak ho varuje, že se o nás začnou zajímat, pokud se neukážu dlouho, mají tam na to lidi. On prohlásil, že nechápe,

jak máma skončila se vzteklým čoklem místo syna, když toho ví o výchově dětí tolik. Než odešla do práce, pokusila se mu vysvětlit, že budu potřebovat chodit na záchod a taky něco k jídlu. A potom nechala Stonera, ať o mně dál rozhoduje. Na světě nikdy neexistovali dva chlapi, co by si měli mín co říct.

Nakonec mě teda začal pouštět do školy, ale zbytek času jsem musel trávit doma. Fakt psí život. Svěřil jsem se Maggotovi, že zvažuju útěk z domova, ale on mě od toho zrazoval. Říkal, že mám nervy ze železa a Stonera nakonec rozdrtím. Nepamatuju se, kolik přesně uplynulo dní, asi tak tři čtyři a navrch k smrti nudnej víkend. Dny mi splývaly. Po večerech ke mně dolíhaly slovní přestřelky mezi Stonerem a mámou, který se mi nelíbily. Ani za mák. Peggotovým nejspíš taky ne, roční období velelo mít otevřený okna. Pokoušel jsem se zabrat do kreslení, vymýšlel jsem různý geniální způsoby, jak rozdrtit Stouňáka. Lítaly z něj oční bulvy i ušní tunely doprovázený čarama značícíma pohyb a taky mráčkovitýma bublinkama: Bum! Plesk! Nebo jsem hodiny v kuse bušil baseballovou pálkou do zdi: řach, řach. Abych ty dva buď umlčel, nebo dohnal k šílenství, pokud už se tak nestalo.

Potom se jednou pozdě večer rozlítly dveře a stanul v nich Stoner. Načapal mě, jak v tričku a trenkách jím v posteli křupky z pytlíku, protože proč by ne, ty vole, když jsem nic jinýho k dispozici neměl. A čtu si *Avengery*, asi tak... no... po devítitisíci.

„Máma s tebou chce mluvit,“ oznámil mi.

Zajímavý, pomyslel jsem si, o co tady asi jde. Neměl jsem v plánu vylejzat z postele, jenže on tam dál stál. Do té doby jsem netušil, že je doma. Po večerech byl věčně v trapu, buď pracoval v hodně divnou denní dobu, nebo spíš někde chlastal, nikdo přece nepotřebuje zavázku piva chvíli před zavíračkou. Asi jsem přeslechnul jeho pick-up nebo motorku. Zcela určitě. Zeptal jsem se ho, co máma chce, a on že mi prej chce ukázat, jak moc mě má ráda. Z toho podivnýho vysvětlení jsem chytil nerva. Zavolal jsem na ni. Bez odpovědi.

„Mami!“ zkusil jsem to hlasitějc a vystřelil do obýváku. Nikde nikdo. „MAMI!“ To už mi běželo hlavou, no sakra, ona se odstěhovala! Vezme si toho hajzla a pak mě tu s ním nechá. Kuchyň je jako po výbuchu, ve dřezu se vrší nádobí. Na stole

láhev ginu, a kurva. Do prkýnka. Prázdná. Tenhle pohled dávno znám. Stoner se tváří tak, že bych ho nejradši zabil.

Máma je v ložnici. Leží tam oblečená, obutá a tak a neví o světě. Na zádech, a mrtvá není, to je to první, co jsem zkontroloval. Dejchá, takže se zatím neutopila. Na tom podivným čemsi u postele stojí lékovky, zavřený, takže postupně otevřu všechny tři dětský uzávěry. Netuším, co v nich je, xanax nebo další takový sračky, ke kterým by vůbec neměla mít přístup, ale díkybohu nejsou prázdný. Nespolykala to všechno, takže se jenom libově sjela, neodpískala to. Jenže všichni víme, že to k sobě má zatraceně blízko. Máma na sjezdovkách není zrovna nejopatrnější.

„Zavolej sanitku,“ řeknu Stonerovi a ten pitomej kretén se mě zeptá, proč jako.

„Zavolej sanitku!“ zaječím na něj. „Ježíšikriste, ty seš fakt úplnej debil! Co když se předávkovala?“

Ani nepřemýšlím nad tím, co mi v tom Stonerově bonusu-vým programu odměn vynese takovej „úplnej debil“. Stejně je mi to dávno jasný. Život, jak jsme ho s mámou znali, skončil.

Zavola! jsem nakonec sám, přičemž Stoner se mě pokoušel zastavit pěstma a řvali jsme tak moc, že na dveře v kuchyni přišel zabušit pan Peg. Stoner se nechal slyšet, že toho budu litovat. Pořád mi to leží v hlavě. Opravdu by máma tenkrát umřela? Nebo by se přestala snažit změnit sama sebe a spadla do toho naplno, takže by smyslem jejího života byly hlavně dýchánky s energetákama a práškama na nervy? Vyhrál bych, kdyby to zůstalo kdo s koho? Tenkrát mi přišlo, že můj život už nemůže bejt horší. Mám pro vás radu: tohle si nikdy neříkejte.

Seděl jsem na předním sedadle vedle řidiče a pokoušel se zavázat si za jízdy boty. Než sanitka dorazila, stihnul jsem si vzít džíny, ale vyběhnout z domu už jsem musel s botama v ruce. Až takovej to byl fičák. Peggotovi jeli za náma pick-upem. Stoner se vezl vzadu s mámou, najednou totiž otočil a byl samý: „Ano, přesně tak, jsem její manžel,“ lhal, jako když tiskne, a vůbec byl napřesdržku, a to od chvíle, kdy dorazili záchranáři a zeptali se, kdo volal. Stoner, kdo jinej. (Jakože cože?) Jméno pacientky, datum narození, lékovky vytáhnul Stoner z kapsy, kam je předtím rychle schoval. Potvrdil, že léky jsou podle jména na etiketách máminých kolegyní a on jim to hodlá pěkně vytmavit. Zdvořilost sama, *bože můj a takový trubky*, učitel nedělní školy hadr, ty vole. Nikdy jsem od něj neslyšel delší promluvu neprokládanou „debilama“ a „sráčkama“. Že by ho ta neveselá strašidelná událost přiměla pochlapit se a stál přede mnou vyměněnej Stoner? Nenechte se vysmát.

Řítily jsme se po Long Knob Road a za ohlušujícího houkání jsme míjeli všechny ty miniaturní osady spících lidí.

V Pennington Gapu jsme projeli všechny křižovatky na červenou a pak už to lítalo, že jsem to nestačil sledovat. Nepustili mě ani na pohotovost, ani na pokoj, kam ji pak přesunuli, protože jsem byl malej. Celou věčnost jsem proseděl s Peggotovým v čekárně. Měli jsme všichni hlad, a tak paní Peggotová zašla do automatu pro proviant a panu Pegovi pro kafe. Každý jsme snědli čtyři balíčky sušenek a Maggot se pak natáhnul na plastový sedadla a vytuhnul. Paní Peggotová prohlásila, že bysme se měli vrátit domů, druhý den jsme měli školu. A přesně v tu chvíli se objevila ta paní ze sociálky, že si se mnou potřebuje promluvit.

Vůbec jsem ji neznal. Představila se mi, ale já její jméno okamžitě vytěsnil. Měla na sobě zelený sáčko a sukni, ve dvou různých odstínech, a vypadala, že by potřebovala prospat tak sto let, aby se vzpamatovala z toho, co se na ní tak podepsalo. Pod očima měla nefalšovaný pytle, v těch byste mohli nosit drobný. Ptali jsme se po slečně Trudy, kterou mi na sociálce před pár lety přidělili, ale dozvěděli jsme se, že už u nich nepracuje. Ráno mi prej přidělí novou sociální pracovníci, buď tuhle paní, nebo někoho jinýho. Co se jí týče, prostě měla v tuhle pozdní hodinu zrovna pohotovost, což nejspíš vysvětluje ty oči. Oznámila Peggotovým, že můžou odjet, ona už mě na místo určení dopraví sama. To mě vyděsilo. Kdo to jako je, že má co mluvit do mého místa určení, sakra? Řekl jsem, že děkuju, ale že to nebude nutný, prostě půjdu k Peggotovým jako při každý máminý odvykačce. Jenže ta paní se na mě podívala, jako by říkala: Je mi líto, ale u nás to takhle nefunguje.

Paní Peggotová mě zásobila ještě pár balíčkami sušenek, ať si je dám do kapes, pár bankovkami a trochou drobných do telefonního automatu, ty tenkrát ještě existovaly, a že mám zavolat, jakmile si pro mě budou moct přijet. A pak jsme zamířili do takovýho krcálku na ten náš rozhovor, Pytločka vs. Démon. Začala standardníma otázkama, co ze sociálky pokládají vždycky, a potom se s vážnou tváří vyptávala na Peggotovy: co se u nich kdy odehrálo, co mi nebylo příjemný. Zmátlo mě to, myslel jsem, že se ptá na to, co jsem kdy provedl já jim, třeba jak jsem jim tehdy rozbil tu telku nebo ukradnul nějakou blbost a ve škole ji vyměnil za jinou blbost. Dlouho jsme se točili v kruhu, než jsem konečně pobral, na co se mě ptá: jestli mě

Maggot nebo pan Peg nebo paní Peggotová někdy nezneužili. Stoner zjevně nelenil. Řekl jsem, že k ničemu takovému nikdy nedošlo a že v souvislosti se zneužíváním bych spíš rád mluvil o Stonerovi.

A ona že teda jo, že mám volný pole působnosti, a já toho využil. Pro vaši představu: jsou asi tři ráno, ten den jsem pokud vím nejedl nic než sušenky a křupky, na zdvořilostní vytáčky jsem unavený a na Stonera nasraný víc než tekutý píský na celý svět. Jak bych co nejlíp popsal náš vztah, zajímalo ji. Odpověděl jsem, že asi jako když dva chlapi stojí každé na jiný straně pušky, jak byste ten vztah nazvala vy? A věřte mi, že kdybyste ho znala, chtěla byste stát na straně spoušti. Dokonce jsem prohlásil i něco v tom smyslu, že být to na mně, nezastřelil bych ho jedinou ranou, ale bral to postupně od kolen a loktů, abych ho viděl škemrat o milost. Všechno si to zapsala do papírů.

Měla ještě další otázky ohledně mého nevlastního otce, jak mu říkala, což svědčilo o tom, že to pořád nepochopila. Otázky týkající se toho rozraženého rtu, na kterej jsem ve světle naší rvačky kvůli volání sanitky úplně zapomněl. Cítil jsem, jak se mi kolem levýho oka vylejvá monokl, a pravej bok mě bolel tak moc, že jsem si přál nemuset tolik dejchat. Pytločka mě poprosila, jestli bych si mohl sundat tričko, že by se na to podívala, a já si v tu ránu připadal jako děcko. Vytáhla z kabelky foťák a nafotila si to. Dokonce se zeptala, jestli mám stopy po něčem i od pasu dolů. To fakt ne, řekl jsem a v zásadě se mi chtělo na místě umřít. Prohrát bitvu je samo o sobě dost strašný i bez toho, aby si to lidi vylepovali do deníčků.

Chtěla probrat moje útoky na Stonera, takzvané incidenty s pokousáním. Odpověděl jsem, že o žádný „incidenty“ v množném čísle nešlo. Kdybych to zkusil víckrát, skončil bych bez zubů. Napsala si to. Byl bych mohl pokračovat, dokud by jí nedopsala propiska, ale ona tak zdlouhavě vydechla, až mi tím připomněla, jak jsem tenkrát v noci šmíroval tetu June. Pomalý ucházení ženy, která dává všechno do pořádku po chlapech, co si vydlobovali oči. Pro tu paní jsem byl prostě jenom další takovej. Nejradši bych na ni zakřičel: Tohle není rovněj boj! Stoner je psychopat a mně je teprve deset, kurník!

Následovat měla nějaká prohlídka. Namítnul jsem, že zas tak moc zraněnej nejsem, ale ona mi vysvětlila, že se to týká duševního zdraví, jestli mě jako můžou propustit. A když ne, tak co jako?! Nedůvěřivě pokukuju po těch papírech, kam si poznamenala moje přiznání, že bych nejradši někoho zabil. Věděl jsem, kde člověk skončí, když někomu ublíží nebo ho zabije v důsledku duševní nevyrovnanosti, a ne jenom ve vzteku: v Marionu. Ve vězení pro blázný, kde jsou ploty z ostatýho drátu a taky strážný věže, aspoň podle Maggota. Tam ze začátku seděla jeho máma. Po čase rozhodli, že je jenom obyčejná nasraná ženská, ne blázen, a převezli ji do ženský věznice v Goochlandu. Na návštěvě za ní byl tam i tam.

Asi jsem chvíli nevnímal, protože najednou mě držel za rameno cizí pán. V košili s kravatou, ne v doktorským plášti. A je to tady, neměl jsem se přiznávat. Narovnal jsem se, odpověděl zdvořile „ano“ a pak jsem se zeptal, jestli mě pošlou do Marionu. Viděl jsem na něm, jak potlačuje úsměv. Zeptal se, co o Marionu vím. Vypadal unaveně, ale ne tak jako Pytloočka, spíš ve smyslu „nedělejme si to ještě těžší, než je nutný“. Řekl jsem mu, že o něm vlastně nevím nic kromě toho, že tam rozhodně skončit nechci. Ujistil mě, že se nemusím bát, on už to se mnou vyřídí. Posadil se, položil pár obyčejných otázek a potom se dostal ke Stonerovi. Jsem na něj teď jenom šíleně naštvanej, nebo jsem už někdy opravdu chtěl, aby umřel? Ptal se, jestli se u nás chodí na lov, jestli máme doma zbraně, jestli jsou pod zámek, nebo se k nim snadno dostanu. Ptal se, jestli jsem už někdy byl tak moc smutnej, že jsem si přál usnout a už se nikdy nezbudit. Odpověděl jsem, že to ani ne, většinou prostě usínám s přáním, abych se probral někde jinde. Řekl, že to chápe.

Později se vrátila Pytloočka a zahlásila „tak jó“. Zjevně mě Marion nečekal. Nicméně vzhledem k máminu stavu mě čekalo několik tejdnu jenom se Stonerem a to nepřícházelo v úvahu. Odsouhlasili si hromadně jinej plán a tím se to teď mělo řídit. Plán, podle kterýho se Demon neměl vrátit domů. Máma byla očividně dostatečně při vědomí na to, aby odepsala svoje jediný dítě.

Pytloočku zajímalo, kdo se asi tak nabízí: dospělí, kterým věřím, máminy kolegyně, kdokoliv, u koho bych mohl zůstat?

Opakoval jsem pořád dokola Peggotovi, Peggotovi, tečka. Jenže ti taky nepřicházeli v úvahu. Stoner na ně prej podal stížnost, která se bude muset prošetřit, než budou moct zvážit můj pobyt. Taková hovadina. Napadlo mě ale, že pro Peggotovy možná taky všechno úplně nehraje, když má Maggot mámu v lochu a ještě je tu Humvee, o kterém se nesmí mluvit. Oni ani za jedno z toho nemůžou, jenže lidi mají sklony myslet si hned to nejhorší. Že ořech nepadá daleko od stromu atp. Potom jsem si vzpomněl na tetu June. Co když mám někoho, komu věřím, v Knoxvillu, nadhodil jsem, jenže mezistátní převoz byl pro změnu passé kvůli papírování. Možná že s Emmy teta June porušovala pravidla. To by vysvětlovalo to tajnůstkářství, na druhou stranu ale teta June rozhodně nevypadala na někoho, kdo stojí mimo zákon. Chtěl jsem jít spát. Pytločka mě odvedla do jiný místnosti, kde stála postel pokrytá papírem a já si na ni směl lehnout.

O něco později mě ještě za tmy probudil týpek s tácem jídla, jako když si děláte večeři k telce. Vezl těch táců plnej vozík. Měl jsem hlad jako vlk. Ten člověk na sobě měl nemocniční uniformu, dejme tomu bílou, na hlavě bílou čepku, na botách bílý návleky, viděli jste v podstatě jenom tohle, ne jeho. Jako by byl duch. Řekl jsem mu, že nemám čím zaplatit. Vysvětlil mi, že už to zaplacený je, ale že z nemocničního jídla kolikrát bejvá lidem špatně. Nabídnul se, že ho sní za mě. Vystrašil mě, a tak jsem souhlasil. Sednul si, tác si položil na klín a pustil se do toho. Vypadal jako hladovej duch s večeří k telce, takže se mi stoprocentně jenom zdál.

•••

Můj nověj život odstartoval zvesela časně zrána spolu se slečnou Barksovou, mojí novou přidělenou sociální pracovnící. Vytáhla žaluzie a zahlásila: „Dobré ráno, Damone. Pojď, odvezeme tě domů.“ Na zlomek vteřiny jsem byl přesvědčeněj, že domov mám a taky tam teď zamírím. Někdy trvá fajn den asi tak celých deset vteřin.

Slečna Barksová sice měla ve jméně „barks“, „štěká“, ale nic to o ní nevypovídalo. S úsměvem stála a čekala, až se proberu

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy ***Demon Copperhead***.
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.